

Poselství vánočního stromečku

REV. JÓZA NOVÁK

“Ale Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal prokletí na sebe, neboť je psáno: “Proklet je každý, kdo visí na dřevě.” (Galatským 3, 13).

Neoznačené biblické texty jsou z Ekumenické Bible.

Když jsem začal psát tuto úvahu, sedl jsem si v pokoji před náš krásně ozdobený stromeček a začal jsem psát. Venku padal sníh a z gramofonové desky “Vánoce ve zlaté Praze” se nesl hlas Karla Gotta. Zpíval nejoblíbenější a nejznámější vánoční píseň “Tichá noc”. Tato píseň, sníh a stromeček vytvořily vánoční náladu a inspiraci ke psaní. Předtím jsem se upřímně modlil za osvětlení Duchem svatým, za moudrost a inspiraci, aby to, co píší, bylo k Boží slávě a k

roce 1841 tento zvyk přišel do Anglie a s emigranty se přestěhoval do severní Ameriky. Tedy i když přesně nevíme kdy, jak a odkud vznikla tato tradice, a i když někteří lidé tvrdí, že vánoční stromeček je bezvýznamná tradice a zvyk, který byl převzat od pohanů, chtěl bych, abyste se se mnou v následujících řádcích, drazí čtenáři, zamysleli nad krásným, hlubokým poselstvím které nám přináší. Každý vánoční stromeček má tiché, jasné a mocné poselství pro každého, kdo má uši k slyšení (Zjev. 2, 7), protože vypráví o zázraku prvních vánočních. Proto čtěte následující řádky s otevřenou myslí i s otevřeným srdcem, abyste s této úvahy obdrželi Boží požehnání. Je známo, že dnes skoro po celém světě lidé o vánocích si volí smíček, jedličku nebo

Dnes byla nejedna matka
hrda na svého syna
jak touha po svobodě
pořád neusíná,
jak z děvčat se staly přes noc
hrdinské ženy
jak utrpením a bolestí -
se probouzí národ ponížený

Dnes budou lidé zpívat
tichou svatou noc
jak se má zpívat o vánocích -
po tolika utrpení -
po tolika rocích -
snad sám Bůh
přišel na pomoc

Statisíce pěly hymny
jako píseň svatou
byla to armáda bez zbraní
z lidských krásných těl
a pro ty slzy, člověk
ani tu celou krásu neviděl.

Miloslav Zlámal

“OUR VOICES”- Independent Newspaper for Czechs, Moravians, Silezians and Slovaks.
“NAŠE HLASY”- Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany, Slezany a Slováky.

No. 21-22 (1163) Vol.- Ročník 35 * 16. prosince-December 16, 1989
TORONTO, ONTARIO, CANADA

požehnání všech čtenářů.

Vám, kteří se snad tážete proč jsem si zvolil toto téma, rád odpovídám hned na začátku: píši o tom proto, že nám přináší veliké a krásné poselství. I když dnes přesně nevíme, kdy začala tato tradice vánočního stromku, ani jistě nevíme odkud tento zvyk přišel, víme, že to je zvyk krásný.

Jedna tradice praví, že vánoční stromeček znázorňuje “strom života” ze zahrady Eden. (1 Mojžíšova 2, 8-9). Někteří říkají, že to byl německý reformátor Martin Luther, kdo ozdobil první stromeček při jednom vánočním programu v kostele. Jiní praví, že první vánoční stromeček se objevil v 17. století v městě Strasbourg. Tato tradice se rychle začala šířit po Německu i po celé Evropě. V

borovici za svůj vánoční stromeček a zdobí jej barevnými ozdobami a žárovkami. Dříve se dávaly na vánoční stromky svíčky, jablka, ořechy, perníky. Dnes často vidíme stromečky umělé. Ale ať už je to stromek živý či umělý, smysl je stejný - aby nám připomenul událost a zázrak prvních vánočních, kdy Boží láska sestoupila na tuto zem v lidském těle když se narodil Pán Ježíš z čisté Panny Marie v městečku Betlémě. (Napište si o traktát: “Důkaz a důvod Kristova narození z čisté Panny i o jiné vánoční traktáty).

Osobně nevěřím, že se někdo z inteligentních věřících lidí stromečku klaní jako modle, jak si někteří lidé myslí. Jak jsem už řekl, chtějme se od vánočního stromečku poučit. Přijmeme poselství, které nám každý vánoční

stromček přináší, protože poukazuje na betlémské jesličky i na golgotský kříž na kterém později Pán Ježíš zemřel jako Beránek Boží, aby sejmul hříchy světa. (Jan 1, 29) a aby nás zachránil od věčného zahynutí.

1. Nejdříve vidíme, že vánoční stromeček je zelený. Zelená barva je symbol života, růstu a požehnání. Poukazuje na život věčný, hojný a požehnaný, který Bůh v Kristu dává všem věřícím lidem. Pán Ježíš říká: “Já jsem přišel aby (Jeho ovce) měly život a měly ho v hojnosti.” (Jan 10, 10).

2. Jeho větvičky jsou rozloženy na všechny strany, jako Boží láska je nabídnuta všem lidem. Bůh miluje celý svět (Jan 3, 16). Jeho láska zahrnuje všechny lidi, všechny rasy a

všechny věky. Pán Ježíš podnes roztahuje své ruce a volá: “Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.” (Matouš 11, 28).

3. Na stromeček se dávají světla. Kdysi to byly svíčky, dnes se dávají elektrické žárovky. Ale ať už jsou to svíčky nebo žárovky, všechno poukazuje na Pána Ježíše, který je Světlo světa. On řekl: “Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.” (Jan 8, 12) Pán Ježíš přišel lidstvo vykoupit z bída a tmy, z hříchu, z pověr a nevěry i od věčného zahynutí. Každý, kdo Ho dnes následuje, žije ve světle, v čistotě i v požehnání.

Dokončení na straně 4

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle

Všemu lidu Československa

Draží spoluobčané, obracím se na vás několik hodin po návratu z Říma, kde jsem se účastnil kanonizace naší Anežky Přemyslovny. Ona, královská dcera, sice odešla do ústraní kláštera z lásky k Bohu a k bližnímu, ale nepřestala být se svým lidem v jeho slávě i ponížení.

Ani mně nemůže být cizí osud mého národa a všech obyvatel našeho státu. Nesmím mlčet ve chvíli, kdy jste se sjednotili k mohutnému protestu proti bezpráví páchanému na nás po čtyři desetiletí. Není možné mít důvěru v takové vedení státu, které není ochotno mluvit pravdu a zemi s tisíciletou státní tradicí upírá práva a svobody považované za normální i ve zcela mladých státech třetího světa.

Naši společnou situaci chci osvětlit zkušeností katolické církve u nás. Jejím jménem adresované stížnosti a žádosti byly povýšeně ignorovány. Teprve když katolický lid ve statisících pozvedl hlas na Velehradě 1985 a petici 1988, došlo k nepatrným krokům. Na mé ložské nabídky k dialogu reagoval teprve před půl rokem pan prezident, ale ve skutečnosti došlo jen k

bezvýznamným gestům. Církev zůstává dále v područí státní moci podle vnucené právní úpravy z doby stalinismu. Biskup je ve správě své

Kardinál Tomášek

diecéze plně závislý na státních úřadech a rozhodující slovo má Státní bezpečnost. Zasedání biskupů a kněží je umrtvováno přítomností státních činitelů. V ovzduší nesvobody se těžko dýchá dospělým věřícím, jejich dětem a zvláště mladým křesťanům. Slibuji vám, že nová zákonná úprava postavení církve bude v souladu s mezinárodními normami o občanských svobodách - ale ani slovo o tom, že se vládnoucí strana vzdává programu postupné likvidaci víry. Těmito lidem se nedá věřit.

Stejně neblahá situace je i v ostatních sférách společenského života - ve vědě, kultuře, informacích, v sociálním, občanském a politickém dění. Ze západu i z východu jsme obklopeni zeměmi, které v minulosti nebo v současnosti rozbily mříž totalitních systémů. Ani my už nesmíme čekat, že třeba jednat. Potřebujeme demokratickou vládu, protože jinak nedokážeme zadržet hrozící ekologickou katastrofu a další zla. Musejí svobodně vystoupit všichni, kdo nám mají co říci, abychom z nich svobodnou volbou vybrali vládu pro nás, ne proti nám. Právě teď jsme všichni povoláni k odpovědnosti za přítomnost i budoucnost nás a našich dětí.

Jsmo s vámi, přátelé, kteří voláte po spravedlnosti pro všechny. S díky a úctou se obracím zvláště k obětem surového násilí: O vás platí Kristovo slovo "Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni". Požadavek potrestání viníků je zcela spravedlivý. Jen prosím, abyste šli cestou nenásilí. Bojujme za dobro dobrými prostředky. Na našich utlačovatelích vidí-

me, jak krátkodechá jsou vítězství zloby, nenávisti, pomstychtivosti, bezohlednosti, zpoupnosti.

Také vás chci oslovit, moji katoličtí bratři a sestry, spolu s vašimi kněžími. V této osudové hodině našich dějin nesmí zůstat stranou nikdo z vás. Znovu pozvedněte hlas, tentokrát v jednotě s ostatními občany, Čechy a Slováky i příslušníky dalších národností, věřícími i nevěřícími. Právo na víru se nedá odloučit od ostatních demokratických práv. Svoboda je nedělitelná.

Končím slovy, která zazněla kdysi v našich dějinách: "S pomocí Boží osudy naše jsou v našich rukou."

Pokojné a milostiplné
prožití svátků vánočních
přejeme všem našim
čtenářům, dopisovatelům
a inserentům

Za vydavatelství a redakci "Našich hlasů"
MILO KOMÍNEK
s rodinou

O.N. 89 DOKUMENT č. 6

Naším dětem: poděkování, lásku a hrdost

Obroda národa 89 tímto vydává svůj poslední dokument v exilu. Naše místo je doma: s naší mládeží, s našimi dětmi a s naším národem.

Demise nenáviděného systému nevzdělanců a zločinců byla vynucena dětmi, studenty a mladými lidmi. Pád socialismu u nás byl s konečnou platností způsobem generací, které se za socialismu narodily, v socialismu vyrostly a žádný jiný společenský systém nikdy nepoznaly. Nepoznaly proto ale ani toho černého, toho páteho jezdce národní apokalypsy: STRACH.

17. listopadu 1989, padesát let po nacistickém útoku na československé vzdělání a inteligenci, studenti opět zaplavili ulice v Praze, v Brně a v Bratislavě. Po mnoho dní zůstávali sami, pozorování z temných oken ustaranými, ustrašenými, šedivými hlavami svých rodičů. Ani s dělníky, krví to a nadějí naší budoucí společnosti, neměli žádné spojení. Nikdo nepomáhal, byli v tom sami. V místech, kde university nejsou, vycházely do ulic naše děti, sotva odrostlé a sotva chápající, ale vášnivě a instinktivně toužící po svobodě. Večer co večer lepily plakáty, vystávaly na mrazu, dívaly se nadějně do těch tmavých oken svých rodičů a prarodičů: "Pojďte dolů! Spojte se s námi! Jsme přece vaše děti."

Nedaly se. Naše děti se nedaly.

A ta okna se začala otevírat, ty záclonky odhrnovat, rodiče se připojovali k tužbám svých dětí. I dělníci otevřeli brány a vyšli. Mohutný národní proud se provalil tou zpusťšenou krásou naší milované vlasti: za našimi novými vůdci, za našimi dětmi - dětmi tolik nenáviděnými komunisty.

Po předlouhých desetiletích strachu, opatrnickví a kompromisu nám dnes vyrostla první generace beze strachu. Tato naše nová generace se nesmíří s malými cíli či s malým

bytím na okraji společnosti národů. Cílem je opět býti nejlepším na tomto světě: v lásce, snášenlivosti, tvůrčí práci, kvalitě žití, vědění a poznání. Je to cíl skromný: býti nejlepší na světě nám úplně stačí. Možná, že toho nedocílíme, ale to nevadí. Cesta je důležitá. Cesta je nejkrásnější, když je osvětlena majákem nejvyšším. Tato generace je spolehlivou zárukou budoucnosti svobodného, nezávislého a demokratického Československa.

Neměli to snadné. Téměř dvě desetiletí pasivity, bezpolitičnosti a programové neúčasti levicového elitismu je ponechala bez infrastruktury institucí, spojení s dělníky a ostatními vrstvami společnosti, bez vůdců či spolehlivých představitelů, bez programu a bez vidiny nové společnosti. Jak nepochopitelné musely být ty výzvy ke zdrženlivosti, k sedění doma a k psaní petic představitelům "strany a vlády".

Až toho jednoho dne, spontánně a pod vedením pradávných dějinných intuicí našich národů, toho dne již neuposlechl těch dobře míněných rad svých starších a vyšli do svých ulic, bojovat za svá práva, neznaje strachu.

Děkujeme mládeži české, moravské i slovenské za tu projevenou neznalost strachu, za tu odvahu, kterou jsme již jakoby ztratili ve víru elitistického politikaření a bezcílného plkání o reformách, o lidských tvářích a o návratu "bývalých". Ještě nám jistě zbývá se s těmi ostatky smetiště dějin pořádně poprat, ale tato generace dětí je nám zárukou, že je se socialismem v našich zemích opravdu a navždy konec.

Mnozí předvíдали a přáli si velmi krátkou exilovou existenci Obrody národa. Měli pravdu. Jsme ale naplněni radostí, hrdostí i pýchou, že naše existence v exilu již není nutná. Mnozí se i smáli, že O. N. 88 znamená, že naivně očekáváme obrodu

národa již během roku 1988. Ano, očekávali jsme. Zmýlili jsme se pouze o rok: dnes vydává O. N. 89 svůj poslední exilový dokument.

Obroda národa byla zahájena 17. listopadu 1989.

Bude to dlouhá cesta, plná hledání, debat, rozporů a zkoušek. Možná, že ještě

přesně nevíme co chceme, ale víme naprosto jistě co nechceme, a víme také proč to nechceme a již nikdy nedopustíme, aby nám to co nechceme někdo znovu podstrčil ať již v jakémkoliv masce a v jakémkoliv přestrojení.

Ano, dál národe náš drahý, věčně dál.

O.N. 89

Podívat se do očí

Václavské náměstí těchto dnů, plné vlajek, prohlášení, rezolucí, výzev a oznámení, nalepených na výkladech, zdech a vratech, plné plápolajících svící a hlavně mládí, které se po léta podceňovalo. Nebrali jsme chlapce a děvčata příliš v úvahu, viděli jsme v nich víc dětí než než dospívající, mentorovali jsme je, vychovávali ke dvojí morálce, k níž se uchylují dospělí, myslící už spíš na to, že chléb je o dvou kůrkách. A najednou toto mládí, které kdekdo považoval za nezralé maliny, a mnozí ho spíš spojovali s big-beatem, tvrdým rockem, diskotékami a s vlasatci v roztrhaných džínách, se představilo v jiném světle. Přes noc vyrostlo v mohutnou sílu, která nechce nic jiného než pravdu, morálku, čest, víru. V sílu, která přesto dbá určité disciplíny a slušnosti a jejíž nadšení má určitě hranice. Kdo viděl desetitisíce chlapců a děvčat, kteří náhle dospěli a jejichž radost strhla i ostatní dospělé, ten nemůže bez vnitřního mrazení pohlédnout do jejich obličejů, v nichž není nenávist, ale jen krásné a

opravdivé přiznání k poctivosti. Nechtějí fráze, ale obyčejná, prostá a zároveň hluboce lidská slova. Muž středních let, v bundě a s čepicí na hlavě, řekne ženě, s níž se potká u spořitelny: "Je to osvěžení ducha!" Dva starší muži debatují u hotelu Evropa, když jeden z nich řekne tomu druhému: "Víš, nevím, jak se mám synovi podívat do očí. Zeptal se jen: Co jste

dělali, táto, ta celá dlouhá léta? ... A já ti opravdu zůstal dlužen odpověď!" Děti vyrostly, jejich horká mladá srdce nepotřebují transplantaci, protože uplynulé dny jejich okysličená krev začala rychleji proudit. Plaménky v jejich očích, to nejsou odrazy svící na dlažbě a u pomníku českého knížete, ale optimismus, který nelze oklamat. Snad proto zní každý den naše hymna jako chorál, povznášející a upřímný, při němž se často nestydí ani za slzy.

(s)

Mé srdce.

Mé srdce v trní najdete
v kamenech podél cest
i v hnízdech tažných ptáků.
Mé srdce v drátech najdete
kde umírala čest
i v poli rudých máků -

Mé srdce v světě najdete
je v kapsách tuláků
kteří na zázrak sází.
Mé srdce v slzách najdete
i v černém oblaku
když na zem blesk svůj hází!

Jára Meců

Stávkovali jsme s nimi

Celý svět už ví, že stávka proti nesmyslnému systému v Československu skončila úspěšně. Situace tam se mění od hodiny k hodině a než budou tyto řádky vytištěny bude možná vše zase docela jinak. Přesto a právě proto byla v Londýně dne 27. listopadu 1989 podpůrná manifestace. Usnesení, které bylo na ní přijato se zcela lišilo od pro-socialistických trendů londýnského SVU (Společnosti pro vědu a umění) tak jak je razí její předseda profesor Jaroslav Krejčí a kumpáni okolo včetně P. Kyncla, bývalého komunistického propagandisty městského výboru KSČ.

Tihle "pánové" na manifestaci díky Bohu nebyli, ale zastoupili je "čestně" jejich angličtí soudruzi, kteří prodávali komunistickou literaturu (!), a ani přes protesty pořadatelů z "Velehradu" jsme se jich nemohli zbavit.

Z "Usnesení", které v plném znění přetiskujeme na vás jistě zavane duch změn, které zachvátilo poctivé české a slovenské Československo: socialismus žádných forem nechceme a nechceme bývalé soudruhy a socialisty at' se točí jako holubi na báni.

ITIS - Londýn 28. 11. 1989

Na lince máme Prahu

(Telefonický rozhovor Milo Komínka se zástupcem šéfredaktora Lidové Demokracie, Dr. Petrem Rampírem.)

U telefonu bývalý letecký akrobat a dlouholetý politický vězeň Milo Komínek. Po dvacet let vydávám a rediguji exilový časopis "Naše hlasy" v Torontě v Kanadě. Poslední tři roky ještě vydávám a rediguji časopis "Vězeň", který je tribunou bývalých politických vězňů komunistického Československa. Jako žurnalistka, mám k Vám pane Dr. Rampíre tyto otázky:

Milo Komínek: Co byste mi mohl říci k událostem, které se odehrály v poslední době?

Dr. Rampír: Jak snad víte, v posledních čtrnácti dnech to vzalo u nás velký spád a projevila se vůle národa. Národ se svým tvrdým postojem prosadil své.

Milo Komínek: Byla už zrušena censura tisku?

Dr. Rampír: Censura jako taková u nás nikdy nebyla, ani v roce 1948 ani po roce 1968. Censura byla následná, tedy postihová za to, co se napsalo.

Milo Komínek: Jak pohlížíte do budoucna na politický vývoj v Československu?

Dr. Rampír: Těžko dnes odhadnout jaký bude další politický vývoj, protože vše se od hodiny k hodině mění, ale v každém případě jde to k lepšímu a k nastolení normálního demokratického života.

Milo Komínek: Co si myslíte o politických exulantech, kteří musí po dlouhá léta žít v zahraničí.

Dr. Rampír: Já si myslím, že všichni političtí uprchlíci, kteří mají zájem a ochotu se vrátit zpět, by měli přijet a pomoci národu budovat demokracii a jeho budoucnost.

Milo Komínek: Budou mít všichni exulanti, kteří se vrátí domů do vlasti záruku osobní bezpečnosti?

Dr. Rampír: Záruky bezpečnosti jistě budou mít o tom není sporu.

Milo Komínek: Budou mít možnost se politicky zúčastnit?

Dr. Rampír: Jistě, protože mají k tomu právo, mají zásluhy z minulosti a své zkušenosti obohacené prací v exilu.

Milo Komínek: Děkuji Vám za rozhovor. Zdravím!

Pondělí 11. prosince 1989

Usnesení

přijata shromážděním lidu před československým velvyslanectvím v Londýně dne 27. listopadu 1989.

My všichni tvoříme národ a jsouc jeho rovnoprávními členy at' již žijeme v Praze, Bratislavě, v Americe, Austrálii nebo v Londýně.

Proto máme nejen právo ale i povinnost veřejně se projevit k současným událostem v Československu.

Především neuznáváme nynější ústavu republiky, která mimo jiné dává práva jedné politické straně. Věříme, že všichni občané bez rozdílu politické příslušnosti a náboženství musí být před zákonem rovni.

Nynější ústava byla národu vnucena lidmi, kteří nebyli k tomu zvoleni ve svobodných demokratických volbách. Proto tuto ústavu nebudeme v žádném případě respektovat.

Lidé kteří opustili Československo z politických důvodů nesmějí být za to trestáni.

Lidé opatření platnými cestovními pasy musí mít právo cestovat do Československa nebo volně vycestovat.

Lidé, kteří se dopustili bezpráví na nevinných spoluobčanech, at' již z vlastní vůle nebo z rozkazu nadřízených, budou postaveni před soud.

Státnímu znaku nechť je vrácena původní podoba t.j. českému lvu vrácena královská koruna a na hrud' slovenský kříž.

Tam kde si toho budou občané přát nechť jsou městům, obcím, ulicím, továrnám a dolům vrácena původní jména. Například Zlín má být zase Zlínem.

Z názvu našeho státu musí být vypuštěno slovo "socialistická", protože podstata republiky tkví v tom, že to je: republika demokratická.

Chvilé vpravdě vánoční

Vánoční svátky víc než kterékoliv jiné svátky v roce rozněcují v nás pocity lidské sounáležitosti a jejich neopakovatelná atmosféra utkvívá nám v paměti od nejtěplejšího mládí. Tento obrozující soulad nevyvolává jen nazdobený a osvětlený stromeček nebo bohatství dárků, kterými si prokazuje vzájemně pozornost, nýbrž především duch vánoc, duch upřímné lásky, která prosvětluje naše vztahy a aspoň v těchto svátečních chvílích dává zapomenout na různá příkoří a má k smíru nejbližší. A přesto, že i zde se časem nakupilo mnoho formalností, neměnnou a milou skutečností stále zůstává, že vánoce k nám promlouvají o dobrotě a lásce, o lidskosti a šlechetnosti srdcí. Připomínají nám, že je potřeba najít si čas na ty, na které jsme ve shonu všedního dne trochu pozapomněli, kteří se z rozmanitých příčin vytratili z našeho zorného pole. Upozorňují nás, že je neustále nez-

bytné upevňovat pouta lidskosti a přátelství, abychom jednou s překvapením nestanuli před smutnou skutečností, že jsme se vlastní vinou odcizili všem. Jasně světlo vánoční pohody, přívětivosti a smíření nechť proto neustále ozařuje naši cestu vpřed i ve dnech všedních, nechť nás posiluje, kdykoliv ztrácíme důvěru v sebe a důvěru v člověka, nechť nám ukazuje směr, který vede k naplnění vánočního poselství lásky.

Pohled na Lorraine vám neprozradí, že je postižená – ale ona je.

"Myslím, že lidé považují ty, kterých postižení není zjevné na první pohled za neschopné zvládnout zaměstnání, protože nechápou. Je těžké pochopit něco, co nemůžete vidět."

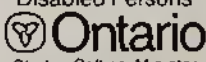
Tak, jako více než 937.000 dospělých v

Ontáriu, Lorraine je postižená. Jedním z různých druhů skrytého postižení. Přesto se Lorraine nedá odradit od plnohodnotného života. Aktivně se účastní dění ve svém okolí, je manželkou a matkou dvou dětí a je na plný úvazek zaměstnána.

Ve skutečnosti největší problém, který Lorraine má není její epilepsie, ale způsob, jakým to lidé posuzují. Když posuzujeme Lorraine podle něčeho, co nemůžeme vidět – snad bychom se měli lépe podívat na sebe samých.

Uvědomujete si to?

Pro plakát v angličtině pište na:
Ontario Office For Disabled Persons,
700 Bay Street, 16th Floor,
Toronto, Ontario M5G 1Z6

Office for
Disabled Persons

Shirley Collins, Minister
David Peterson, Premier

Dva faktory

ING. B. KOBLIHA

Od násilného počátku charakterisují socialismus dva hlavní faktory:

A) socialismus je mezinárodním nástrojem vykořisťování celých populací a

B) socialismus je nástrojem osobního prospěchu dravých polointeligentů, kteří prodávají co jim nepatří cizím.

Socialismus vznikl násilím a násilím existoval. Bez násilí padá. Současná situace v celé střední a východní Evropě to potvrzuje. Vládnoucí třída komunistů-socialistů u nás dnes nasazuje všechno, aby se jejich systém centralistického nekontrolovatelného vykořisťování udržel. Aby jejich koryta nepadla. Jsou ochotni ke všem možným ústupkům mimo jediné: musí zachovat socialismus! (Jedině ten jim totiž umožňuje jejich pohodlnou existenci a vykořisťování národa). Dostávají se až do tragikomických protimluvých extrémů, kdy odhlasují ztrátu své vlastní posice, ale v zápětí se dosadí na všechna důležitá místa. Jejich heslo dne je:

Pryč s komunisty - komunisté na svá místa!"

Komunisté užívají demagogický trik: čím absurdnější je tah-figl, tím má větší naději na úspěch. Bohudíky ale celé národy už poznaly socialisticke komedie, nicméně nemůžeme dosud s ulehčením říci, že demokracie už zvítězila. U nás znovu chtějí komunisté národ zaskočit, znechutit, otrávit a utahat! Opakují starou osvědčenou hru "škatule, škatule, hejbejte se ..." povolávají k vládě ty, kteří byli na čas v chládku či polostínu a nejnověji dokonce jejich exponenty z exilu. Tak už se vrátil a dokonce mluvil k západu londýnský komunista Kavan (ano ten Kavan, který dostával přes SVU podporu ame-

rické "Endowment for democracy" - viz můj článek na podzim roku 88 "Američane za Tvoje peníze"! Mluví se o návratu "mužů Pražského jara" s Otou Šikem v čele.

Co mohou tito lidé přinést? Opět jen a jen socialismus, ve kterém funkce dvou faktorů A) a B) budou pokračovat a situace bude horší než před počátkem změn. Co tedy dělat má-li se zabránit pádu naší národní zatím nekrvavé revoluce?

1) musí být povolána úřednická vláda, lidí bez komunistické minulosti,

2) musí být povolána Organizace spojených národů k pomoci a k přípravě svobodných voleb,

3) musíme vystoupit z Varšavského paktu a všechna cizí vojenská, polovojenská a policejní tělesa a poradci jednotlivci, musí okamžitě z našeho území.

4) musíme vystoupit z Rady vzájemné hospodářské pomoci a postavit se na vlastní nohy bez cizí pomoci a cizího vměšování.

5) musí být odstraněny nedemokratické zákony,

6) musí být s okamžitou platností zrušeny všechny politické tresty včetně trestů exulantů kterým musí být umožněn bezpečný návrat k účasti na demokratisaci života naší vlasti,

7) musí být umožněno zakládání státotvorných demokratických politických stran bez jakéhokoliv omezení s cílem se zúčastnit brzkých voleb do parlamentu a senátu.

Dosáhnout prosperující demokracie je možné jen cestou svobody, morální a duchovní obrody, tedy:

**Pryč od socialismu!
Dopustí-li se dnešní revoluční vůdcové polovičatosti, demokratisace nebude pokračovat a vnutí národu drastické činy!**

**Příjemné vánoce
hodně spokojeností a zdraví
v Novém roce
všem našim zákazníkům,
přátelům a krajanům
přeje**

Bata Footwear
Division of Bata Industries Limited
Batawa, Ontario K0K 1E0

Poslední bašta ...

Vyloučení

(čtk) Předsednictvo ÚV KSČ na svém zasedání 7. prosince vyloučilo Miloše Jakeše a M. Štěpána z řad členů KSČ. Byli vyloučeni za hrubé politické chyby při řešení společenského napětí, zejména událostí 17. listopadu 1989 v Praze. Dále se předsednictvo ÚV KSČ písemně obrátilo na ty členy ÚV KSČ, kteří jsou v důchodovém věku a už nikoho nezastupují, aby odstoupili z ústředního výboru. Zřídilo rovněž komisi k prošetření závažných případů zneužívání postavení některými funkcionáři KSČ. Dále schválil návrh redakce Rudého práva na zmenšení dosavadního formátu deníku při rozšíření počtu tiskových stran.

Poselství vánočního stroměčku

Pokračování ze strany 1

4. Pod stroměček se dávají dárky pro rodinu a přátele. To nám připomíná tu pravdu, že Pán Bůh nám dal svůj nádherný dar ve svém milovaném Synu. Apoštol Pavel nás napomíná, abychom Bohu děkovali za "Jeho nevystižitelný dar!" (II Korintským 9, 15) Tento Boží dar, (Pán Ježíš) jako každý jiný dar se musí přijmout upřímnou vírou a s vděčností. Za dar se neprosí ani neslouží. Dar se neobdivuje ani neodsuzuje, pouze přijímá s úctou a vděčností. Ten kdo dar nepřijme, ten ho nevlastní. Kdo chce Boží dar - Spasitele - ten ho musí přijmout, jak nás to učí Jan 1, 12, kde čteme: "... těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi."

5. Stroměček poukazuje na golgotský kříž. Kouzlo a krása vánočního stroměčku nesmí zastínit tu pravdu, že Pán Ježíš, který se narodil v Betlémě, zemřel na golgotském kříži, aby lidstvo vykoupil od hříchu a věčného zatracení. Náš úvodní text, Galatským 3, 13 to potvrzuje, že "Kristus nás vykoupil z kletby zákona tím, že za nás vzal

prokletí na sebe, neboť psáno jest: "Proklet je každý, kdo visí na dřevě."

6. Vánoční stroměček svou vůní, krásou a kouzlem až podnes přináší radost a požehnání mladým i starým. To nám jistě připomíná radost a zážrak prvních vánoček, jak to anděl Páně oznámil pastýřům v Betlémě, když řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově." (Lukáš 2, 10-11).

7. Je důležité poznamenat i to, že než stroměček nazdobíme, musíme jej nejdříve useknout. Useknutím připravíme stroměček o život. Tento akt poukazuje na tu hroznou pravdu Velkého Pátku, když Pán Ježíš byl vyřazen z kruhu živých asi ve 33 letech. Prorok Izaiáš 53, 8 říká: "... Vždyt' byl vyřazen ze země živých, raněn pro nevěrnost mého lidu. Dále čteme, že "položil svůj život v obět' ZA VINU CELÉHO SVĚTA. On se obětoval a zemřel proto, abychom my živí byli a víckrát neumírali. (Jan 11, 25-26)

8. Stroměčky jsou drahé. Ceny stoupají

každým rokem. To nám připomíná tu pravdu, že cena našeho vykoupení je nesmírně vysoká, jak to potvrzuje apoštol Petr, když říká: "Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej převzali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převážnou krví Kristovou. On byl k tomu jako beránek bez vady a bez poskvrny předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů ..." (IPetr 1, 18-20).

9. Konečně větvičky vánočního stromku ukazují nahoru k nebi. To učí aspoň dvě pravdy. První je, že Pán Ježíš přišel s nebe dolů na tuto zem. Šel až do Betléma a pak na Golgotu, aby se stal naším Spasitelem a Zachráncem. Po zmrtvýchvstání odešel do nebe, kde připravuje místo pro věřící, odkud se jednou vrátí ve slávě s anděly, aby soudil tento svět. (Napište si o brožurku: Druhý příchod Páně).

Ta druhá pravda, kterou nás učí k nebi obrácené větvičky vánočního stromku je to, že my všichni, každého času a za každých okolností se máme dívat k nebi a k Bohu odkud naše pomoc přichází.

Jedna pověst vypráví o tom, že kdesi v palestinském pralese tři stromy projevily svoje přání. První strom si přál, aby svoji krásou a vůní zdobil královský palác. Druhý strom si přál, aby se stal lodí a převážel lidi přes široké

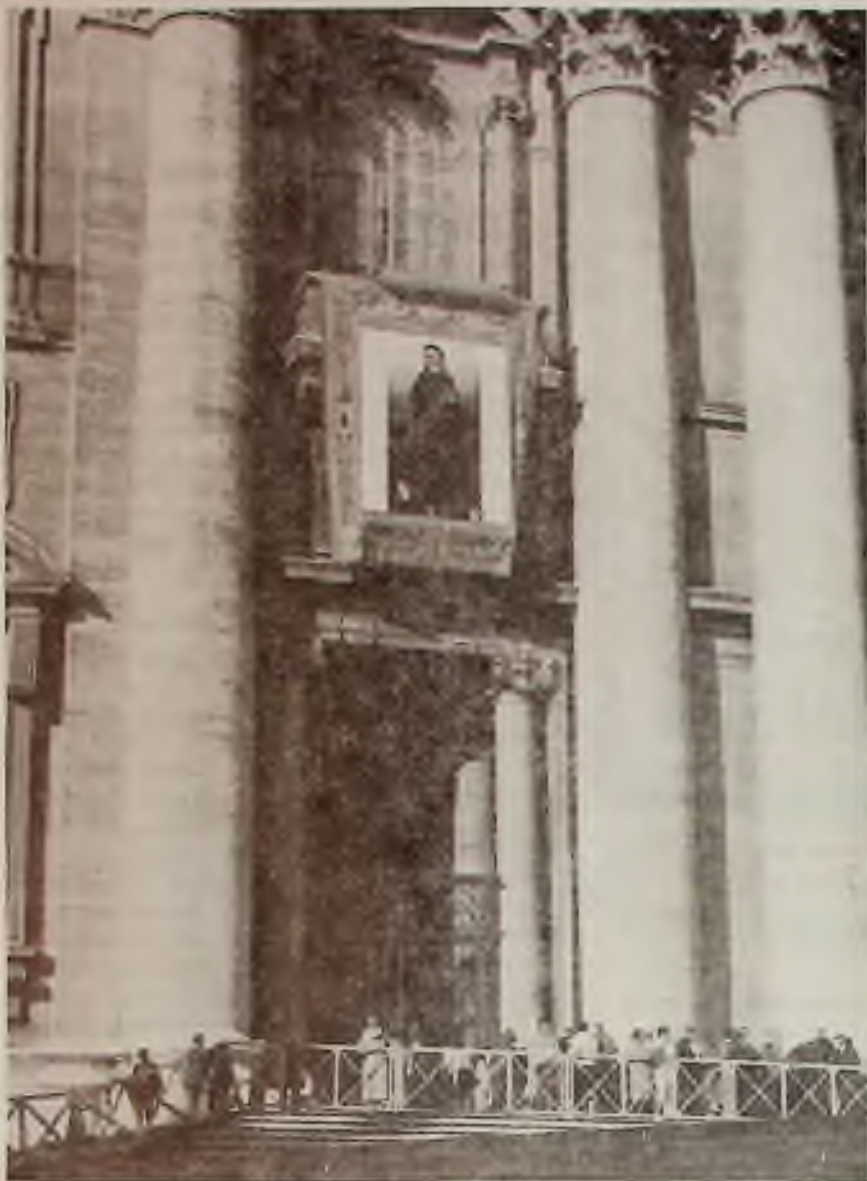
moře. Přání třetího stromu bylo, stát se zvláštním ukazovákem na Pána Boha. Prý se stalo, že jednoho dne přišel dřevorubec a stromy pokácel. Z prvního nadělal stavební materiál. Ten byl snad později použit na stavbu chléva v Betlémě, kde se narodil Kristus Král. Z druhého stromu udělal lodičku, kterou pak vlastnil apoštol Petr. Tato loďka převážela Pána Ježíše přes Galilejské jezero. Z třetího stromu byl udělán kříž, na kterém zemřel Pán Ježíš, když se stal obětím Beránkem a Spasitelem světa. Tento golgotský kříž až podnes lidem ukazuje Boží lásku a cestu vedoucí ke spáse a k životu věčnému skrze Pána Ježíše Krista.

Proto až budete letos o vánocích sedět u stroměčku, drazí čtenáři, uvažujte o tomto hlubokém duchovním poselství, které nám vánoční stroměček přináší. Chťte vidět víc než světla, dárky a barevné ozdoby. Ztište se na chvíli, abyste slyšeli to tiché, ale jasné, krásné a mocné poselství, které vám přináší váš a každý jiný vánoční stroměček.

Rev. Józ Novák

O jiné duchovní traktáty pište na:

Rev. Józ Novák,
1601 Bramsey Drive,
Mississauga, Ont.,
CANADA L5J 2H8.

Průčelí basiliky sv. Petra v Římě s obrazem sv. Anežky

Foto Milo Komínek

Dopis z domova

Posílám vám první pozdrav ze svobodného Československa bez vedoucí úlohy KSČ. Jsme z toho všichni jak omámení, přišlo to všechno tak náhle a nečekaně a i když všechno ještě není úplně do konce vyhráno, zvrat už není možný!!! Je to úplný zázrak, o kterém se nám nikdy nesnilo, už jsme se pomalu smířovali s tím, že to bude na věčné časy. A zatím? Bezbranná skupina šudáků s květinami a svíčkami v ruce zakroutila krkem totalitnímu systému ozbrojenému až po uši. Tak jak to stojí na stranách Písma sv., že Pán Bůh použije slabých, aby zahanbil mocné. Študáci byli jen nástrojem, vykonavatelem, ale přispěla k tomu jistě i svatá Anežka, kterou celý národ v té době vzýval a všechny oběti těch postižených za posledních 40 let. Ani myslím nejsme dost na to připravení honem se ujmout vlády a všech činností, jistě z počátku bude dost chaosu a zarytí komunisté se též jen tak hned nevzdají a budou brzdit a sabotovat, ale v ústavě již nemají vedoucí roli a to je hlavní.

Již se nikdo nebojí nahlas mluvit a říkat své mínění. Snad ještě do všech vesnic do důsledků ta stávková vlna nepronikla, lidé jsou desorientováni vlivem sdělovacích prostředků, ale ve městech už je to všechno jasné a

dávají se připomínky Občanskému fóru. Jinak myslím, že z reportáží o nás toho víte hodně, něco vám ještě dále napíši. -

O pouti v Římě máte jistě informace, já jen něco k tomu, jak od nás lidé cestovali. Nejdříve v červnu bylo ohlášeno, že Čedok pořádá zájezd na tu slávu do Říma za 15.000 korun, každé děkanství dostalo několik míst. Pak od 1. 6. vešla v platnost vyhláška, že kdo má v bance valuty a to 10 dolarů na den, může cestovat na západ bez pozvání. Podařilo se mi koupit od jedné paní z Říma (rodačky z našeho města) 40 dolarů na 4 dny, ale ona oficiálně mi je jako v bance darovala, tož jsem dostala výjezdní doložku na 4 dny. Jela jsem sama vlakem přes Břeclav a Vídeň, obě cesty dohromady stály 2.600 Kčs (v roce 1969/1969 stála jízdenka z Ostravy do Říma 1.800 Kčs!), za ty dolary jsem dala 1.000 Kčs, víza a poplatky 600.- za křišťál v ceně 500.- Kčs (to můžeme vyvézt jako dar) a za krabici domácího cukru pro tu známou paní co jsem měla u ní stravu a nocleh v nedalekém hotelu u sv. Petra (jsou to její známí), takže mně to vyšlo na 5.000.- Kčs.

Kdo měl nějaké ty cizí prachy, tož organizovali zájezdy autobusy, ty lidi to přišlo na 3.500. Bohoslovci a kněží letěli 2 letadly. dále

byly vypraveny 4 mimořádné vlaky a 100 autobusů. Ti co jeli autobusem byli o své stravě a spali ve svých spacácích po klášterech i farách, mnohdy na holé zemi. Upozorňovali předem, že to je pout', ne pohodlný zájezd s Čedokem.

Program byl nabitý, ráno i večer, takže nezbylo volného času na prohlídky, akorát v sobotu dopoledne jsem si ještě zajela do nedalekého Netuna, k hrobu M. Goretiové - cesta kolem moře byla kouzelná. Vůbec počasi nám přálo.

Na svatořečení jsem byla asi v polovině basiliky, ale neviděla jsem nic, potřebovala bych si to zopakovat na video. Na pondělní audienci jsem proto šla včas a stála od půl osmé do tři čtvrtě na jedenáct než nás vpustili, no ale seděla jsem v šesté řadě, takže jsem krásně viděla. Ta audience se mi z všeho nejvíce líbila - seděli jsme tam jak kuřátka kolem svých pastýřů na podiu a závěrečným skandováním "Přijďte do Prahy, do Prahy... jsme zvali sv. Otce k nám. Kdybyste měli nějakou fotku z té audience, nebo i ze svatořečení, tož bych moc o nějakou prosila. Možná, že časem se i u nás něco objeví, jenže my jsme dost daleko od Prahy. Myslím, že naši lidé byli ukázněni, že tam jeli opravdoví poutníci. Též jsem si všichni vezli nějaké náboženské knihy, které jsme si mohli vybrat na Velehradě. Cítili jsem se tam všichni tak volně, byla to dojemná setkání s Čechy ze západu - netušili jsme, že za pár dnů budeme svobodněji dýchat i u nás doma. Svatá Anežka jistě "zařadovala", protože jinak tomu zázraku pořád nemůžeme věřit.

17. listopadu došlo k tomu masakru na Národní třídě a to byl povl ke stávce studentů, k nimž se připojil celý národ, což manifestačně dokázali 27. 11. Dokonce i v našem městě byly každý večer na náměstí u sochy P. Marie, kterou ozdobilí naši vlajkou a svíčkami, mítingy studentů, i když plakátů nebylo tolik co v Praze a ještě je komunisté strhávali.

Na sobotu 26. 11 bylo již dávno plánováno zakončení římské pouti v katedrále sv. Víta. Byla jsem rozhodnuta, že pojedu, i když v posledních dnech před tím jsem byla upozorněna, že se na Hradčany nedostanu, že všechny příchodové cesty jsou zataraseny

posledních 40 let." Pak jsem šla na Můstek do Metra a jela na Malou stranu. Za tu dobu dvou hodin jsem viděla na ulici jen 3 SNbáky jak společně šli po Václaváku a pak se postavili na frontu na noviny, pak ještě jedno odpoledne, jinak se vůbec SNbáci nevyskytovali. Jo, ještě v katedrále jsme viděli na obrazovce, jak SNbáci chrání pana kardinála před umačkáním od fotoreportérů. Jinak byl klid. Při vstupu do metra nikdo nekontroloval jízdenky, studenti s trikolorami seděli v budkách, stěny metra polepené plakáty.

Po starých zámeckých schodech jsem přišla na hradní nádvoří (během noci zmizely obrněné vozy, teď tam byly televizní vozy, které přenášely slavnostní mši svatou. Před osmou jsem vstoupila do katedrály, která už byla pomalu plná, ještě jsem se protlačila do poloviny. V 8 hodin začala modlitba sv. růžence a meditace, v 10 mše svatá. Venku v i v katedrále byly televizory, tož jsme mohli sledovat i příjezd pana kardinála. Okny prosvítalo slunce do katedrály, záře reflektorů, nádherná výzdoba, mohutné vyzvánění zvonem Zikmundem, fanfáry na kůru, jásot a tleskání lidí - za této atmosféry se pan kardinál Tomášek prodíral zástupem do sakristie. To byl triumfální příchod, jako kdyby přišel nějaký král. Byl z toho velmi dojatý, stále si utíral oči, chůze již trochu šouravá, ale hlas jako zvon a mysl jasná, tak vypadá tento 90ti letý stařec mladistvého a statečného ducha, kterého obdivuje celý národ. Vzpomínala jsem, jak jsme za ním byli v Moravské Húzové v r. 1964. Bydlel se svou starou maminkou v polorozbořené faře, v padesátých letech byl 3 roky na nucených pracích a nyní přichází jako nějaký král za mohutných ovací. Jeho prohlášení: "Já a katolická církev budeme vždy na straně národa" bylo odměněno mohutným potleskem. Pak prošel v průvodu po mši svaté s ostatky sv. Anežky a žehnal lidem a posvětil jedno nové sousoší. Pak svatováclavský chorál a nakonec hymny, při nichž jsme všichni měli zvednuté ruce jako při přísaze a celá slavnost končila, ale nádvoří bylo plné lidí i celé prostranství před arcibiskupským palácem, všude plno lidí, rozdávaly se letáky, ale žádných SNbáků nebylo vidět. Teprve kolem

obrněnými vozy. No ale přece jsem jela v pátek večer do Prahy. Autobus byl doslova narvaný, od Olomouce pořád přistupovali chlapi, kteří se chtěli jet podívat do Prahy, jak to tam vypadá. Tož já též ráno po příjezdu v 6 hodin jsem se vydala na pochůzku ještě spící Prahou. Všechny stěny na ulicích, výkladní skříně, no prostě všechno opečené vyhláškami a plakáty psanými na stroji nebo rukou. Na Můstku fronty lidí čekaly na Svobodné slovo, všichni mladí i staří s trikolorami na kabátech. Šla jsem až k soše sv. Václava, všechno polepené plakáty, v ruce držel čsl. vlajku. Kolem studenti zabalení do dek (bylo zima) a hloučky lidí jak přicházely z metra, tak se zastavovali a debatovali se studenty. Za sochou tam měli i vařič a vařili horký čaj pro řečníky. Před sochou sv. Václava byl takový kruhový prostor jindy zřejmě osázený květinami, nyní tam byla svíčka vedle svíčky a malé kytičky čerstvých květin (velké množství) uprostřed vlajka a u ní nápis - "Obětím násilí za

jedné se mi podařilo dostat se z toho chumíu lidí, v nohy příšerně záblo, ale v duši hrála radost. Davy lidí zase směřovaly na letenskou pláň, kde byla ve 2 hod. zase manifestace. Já jsem ještě kousek přešla Prahou k autobusovému nádraží, ve 4 hod. jsem jela domů a v 10 hod. večer jsem už byla doma.

V neděli odpoledne byla zase u nás doma ve farním kostele "Pout' celého děkanství k svatě Anežce". Někde totiž před tím svatořečením probíhaly nověny k blahoslavené Anežce. Naši dva předchozí kaplani zorganizovali takovou pout' u nás pro celé děkanství. Kdo chtěl i z jiných obcí mohl přijít. Trvalo to od 14.30 do 19.00. Začali rozjímavým růžencem se zpěvy a kytarami mladých, pak naše děti uvedly překrásnou scénku "Svatá Anežka", pak jsme měli televizní video v kostele ze života sv. Anežky i nynější záběry, nakonec pak byla koncelebrovaná mše svatá - bylo tam 8 kněží z našeho děkanství. Nad

Dokončení na straně 6

Ze svatořečení Anežky České

(Foto: Milo Komínek)

KŘESŤANSKÁ
UNIEPřeje všem krajanům dobré vůle
ve vlasti i v exiluradostné vánoce
a požehnaný Nový rok
1990

Za Ústřední výbor:

Komínek Milo, Toronto, Kanada
Novák Josef, Salzburg, Rakousko
Meců Jára, Spring Hill, USAKoudelka Josef, Olomouc
Ivan Miroslav, Olomouc
Vrbka Stanislav, Norimberk, NSR

Postát uprostřed sadu

"Napadl bílý sníh na naše zahrádky,
s koledou stojíme u hrušně za vrátky,
nebuď se, ještě spí, přítelko milá,
za to, že celý rok jsi nás živila..."

(Ze Šumavy)

Bude jen málo pamětníků, jimž se s tichou nostalgií nevybaví vzpomínky na vánoce dávno prchlého dětství. Za přivřenými víčky defilují zimní noci šumavští dřevaři, cirkusové tentáci vytrubující sváteční půlnoc, koně s rolníčkami, potůčky s ledovou krajkou a vybarvení Mikuláš a čerti, pokukující s výkladní skříně Kunešova vimperského cukrářství. Jako tenkrát je v podvědomí slyšet praskot smolného dřeva i zvony kostelíka, do něhož se šourají babky ve vlnících na půlnoc. Zkrátka - vánoce se všim všudy, s rodiči, starými přáteli, kteří již dávno spí svůj nejdelší zimní sen za oprýskanou hřbitovní zídou venkovského hřbitvu.

Vzpomínám si ještě na něco: Na naši zahrádku, obecní sad a školní deputátní pozemek, místa, na nichž jsme se učili poznávat, že vedle života lidského existuje i život jiný, který nás obklopuje.

Právě oslava vánoc byla na Šumavě od pradávna těsně spjata s oslavou přírody, zdrojem životodárných sil a nadějí, že co nepřinesl tento rok, přinese ten druhý, úroda bude lepší, snad se ozdraví stará hrušň markytka, koženky nezničí kvěly jako letos a z buštěhrádka budeme moci darovat silné rouby. Stromy jsme považovali - a od malička nás to učili - za živé bytosti rovnocenné našemu společenství. Zimní díkůvzdání začínalo vlastně již na svátek sv. Ondřeje, teprve mnohem později na Barboru, kdy dívky ukusovaly větvičky třešní, sadily je do kořenáčů a z vlastních úst dvakrát denně vodou zalávaly, aby jim na vánoce vykvetly do krásy. S rozkvetlými větvkami chodila děvčata na půlnoc, a když jim některý mládenec před kostelem násilím kvítka vzal, bylo to stejné, jako by přišel požádat o ruku.

DOPIS Z DOMOVA

Pokračování ze strany 5

křtitelnicí, kde bývala o májových socha P. Marie, byla socha sv. Anežky. Byla to velmi pěkná slavnost i když dlouhá, ale já jsem již po těch jiných slavnostech vytrénovaná a už mi to ani nepříjde.

Tím jsme zakončili oslavy sv. Anežky a ona se nám odměnila svobodou. Tož pro dnešek budu končit. Kdyby už do svátků další dopis nedorazil, tož je pěkně prožijte v naději, že snad ty příští již budou tady u nás doma.

Jakmile babička zapletla na Štědrý den vánočky, vyběhla do zahrady utřít si těstem zamazané ruce o kmeny ovocných stromů, aby se v příštím roce urodilo hodně ovoce. Ach, ty naše jablůňky - Panenské, Buštěhrádsko, Moravská jadernička - žádný Idared, James Grieve, Golden delicious a co ještě. A jak jsme je měli rádi! Jak jsme si jich vážili! Jakmile se na návsi rozezvucela po večeri trouba cirkusáka Konopy, co se vždycky ze štací na zimu domů vracel, vyběhli jsme na zahrádku, s "výslužkou", která musela být zahrabána pod stromy, aby z ní na jaře vykvetla červená kopretina - lék proti všem nemocem.

A což teprve na Hod Boží - první svátek vánoční. Měli jsme moc dobrého pana řídícího - sadaře, včelaře, zahradníka, moudrého přítele a učitele v jedné drobné shrbené postavě. Vždycky dopoledne vybral nejstarší žáky, kteří šli zdobit stromy. Obešli polní cesty, kolem nichž rostly třešně, zašli do aleje švestek a nezapomněli ani na ovocné stromy v zahrádkách u jednotlivých stavení. Na větve rozvěšovali sem tam barevné papírové třásně, sem tam blýskavé hvězdičky ze staniolu nebo slepované řetězy z papíru od cikorky.

Říkali jsme tomu "ovocný štrůdl". Kluci a děvčata se na návsi zařadili "do štrůdlu", jeden za druhým, vzali jsme se za ruce, obcházeli ty naše stromy a zpívali vánoční píseň díkůvzdání:

"Po svaté noci stroměčky strojme,
aby hlad neměly, všichni se bojme,
aby hlad neměly, nechřadly mrazem,
kladem jim vánoční pokrm na zem.
Tak jako k Betlému kráčely ovečky,
jdeme my s dárky pod naše stroměčky,
proba je slyšet v každém hlase,
rozvíj se, rozkvet' nám stroměčku zase ...

Pak jsme vyndali z kapes každý co měl a symbolicky jsme své vánoční dary zahrabávali do sněhu pod stromy s nadějí na příchod nového jara, léta, nové sklizně.

Inu - "dáš-li stromům na vánoce, budeš mít dost ovoce!", říkali sadaři s vírou, a kdo ví, jestli bylo opravdu všechno tak naivní a marné. Stará tradice fixovala pouto mezi člověkem a přírodou, učila ho umění postát uprostřed sadu, polí, zahrad, zhluboka se nadýchnout a vnímat. To bylo naše šumavské mládí, tím jsme rostli dál a to tvořilo náš dnešní vztah k přírodě. V tom není sentimentalita, ale na vánoce vzpomínáme přesto s trochou nostalgie.

Václav Renč:

Zní nad
Betlémem

Zní nad Betlémem Gloria.
Co ten zpěv znamená?
V jeskyni chudá Maria
na klíně dítě má.
Archandělé se radují
a slavně nám všem zvěstují,
že podle dávných proroctví
ve chlévě malý Spasitel spí.

Před tímto slavným Gloria
uléhá všecek žal.
Kde svítí hvězda Maria,
tam vládne Kristus Král.
Ať křesťané se radují
a všemu světu zvěstují,
že podle dávných proroctví
nastává Boží království.

Samizdat,
který komunisté
nemohli zcensurovat

Se svatořečením Anežky české jakoby se otevřela stavidla národních tužeb a požadavků a lidé, kteří vyjeli ven nám měli možnost necensurované sdělit svoje myšlenky. Tak se nám dostává do rukou velmi závažný samizdat od lidí, kteří se nebáli podepsat pod Křesťanskou Petici šesti set tisíc. Jejich přání bylo, aby se samizdat co nejrychleji rozšířil všude i zpět do Československa kde přes všechny velké řeči a sliby soudruhů je nad vším kontrola komunistů a lidskou tváří, kteří mají tak daleko ke skutečné demokracii jako jejich stalinisti, či méně stalinisti soudruzi. Proto prosíme vystřihněte samizdat, okopírujte a rozesílejte všude kde jen uznáte za vhodné.

REDAKCE

PODPORUJEME

požadavky Občanského fora a Hnutí za občanskou svobodu, a to na prvním místě požadavek, aby nynější čs. ústava (která zpochybňuje československou suverenitu a skutečnou demokracii v duchovní, politické i hospodářské pluralitě), byla jako celek okamžitě zrušena. Poněchány budou pouze její demokratické prvky.

Podporujeme volené zastupitelské sbory, kterým podléhá veškerá činnost jakýchkoliv státních, stranických a hospodářských orgánů na kterémkoliv stupni řízení. Pokud jejich členové, poslanci neplní demokraticky a poctivě svoje funkce, aby byli na urychleně svolané mimořádné schůzi voličů odvoláni. Charakterní občané z Občanského fora a dalších demokratických občanských iniciativ, kteří zaujmou svými organizačními schopnostmi, nechť převzou jejich funkce.

Podporujeme požadavek k urychlené kodifikaci všech právních oblastí tak aby byly postaveny na zásadách Všeobecné deklarace lidských práv a dalších mezinárodních dokumentů z Helsinek a Vídně, a jim přesně odpovídaly bez jakýchkoliv omezujících podmínek. Nově ustavit Ústavní soud, jako nejvyšší orgán ochrany ústavnosti a v ústavě zavést instituci referenda. Podporujeme požadavek k urychlenému propuštění vězňů, kteří nebyli odsouzeni pro trestní činy kriminálního rázu.

Podporujeme požadavek zrušení všech zákonů o církvích a náboženských společnostech, které obsahují genocidní znaky a fakticky nemorální dvojí dozor nad občany věřícími.

Podporujeme požadavky církví a náboženských společností a jiných skupin věřících k okamžité odluce od státu a ponechat jejich působení v rámci jejich vlastních konstitučních práv (kanonického práva, statutárního práva atd.). Okamžitě zrušit funkce církevních tajemníků a odvolat představitele tohoto dozoru, pana Janků, Jelínka a dalších.

Podporujeme požadavek k okamžitému zrušení politické policie Komunistické strany a to lidových milic a dalších polovojskových organizací.

Podporujeme požadavek o radikální hospodářské reformě a úpravě různých forem vlastnictví. Zamezit rozprodávání národního majetku kamkoliv do zahraničí a kodifikovat cestu k ovládnutí národních podniků pracujícími, kteří v nich pracují. Kodifikovat růst soukromých podniků, kde pracující budou mít právo podílnictví (akci). Omezit činnost hospodářských ministerstev na činnost poradní a pomocnou.

Podporujeme požadavek zjednodušení celého právního systému a zpřístupnění sociální zabezpečení ne podle zásluhovosti ale dle potřeb. Bytový systém zejména pro začínající mladá manželství musí být dořešen.

Na závěr: podporujeme státní zřízení Československa jako reálnou federální demokracii, což bude obsahovat i název státu ze kterého bude vypuštěno slovo "socialistický". Vstup a výstup z něho bude pro čs. občany jen na cestovní pas bez jakýchkoliv dalších omezení. Podporujeme nastupující Československou Demokratickou Republiku, která se již reálně uskutečňuje.

Za Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů
v exilu (Organisace Kanada)

Výbor:

Kalenda Karel - předseda
Dobner Vlastimil - čestný předseda
Maleček Miloslav - jednatel
Hrubý Karel
Horký Josef
Křivánek Vladimír
Dr. Vitula Miloš
Komínek Milo

K otištění zasláno redakci "PRÁCA" v Bratislavě
Toronto, 6. prosince 1989

Všem bývalým politickým vězňům!

Milí bratři a sestry!

Od 17. listopadu, dne tragických událostí v Praze na Václavském náměstí a okolí, pro národ této země uplynulo několik bouřlivých a pohnutých dnů. S nimi statečnost, odvaha a odhodlání studentů v Československu se již navždy zapsalo do pamětní knihy novodobých dějin.

Byli to Oni, kteří s nesmírnou vůlí a odhodláním narušili a poté zbořili více než čtyřicetiletou továrnu na lidské neštěstí. Byli to Oni, kteří příkladnou obětavostí a nekompromisním postojem stáli a stojí dosud proti obludě násilí. Byli to Oni, z jejichž podnětu celý národ odklidil trosky továrny špícího lidského strachu. Jen základy, postavené na lži, na podvodu, násilí a krvi nevinných lidí, nejsou zcela odklizeny.

Vedeni vědomím z výsledků jejich každodenní činnosti, plně se připojujeme ke stanovisku mnohých této země: S výzvou, aby studentům Československa byla udělena Nobelova cena za zcela ojedinělý projev statečnosti.

Prosíme, aby prostřednictvím všech dostupných sdělovacích prostředků v emigraci na západě byla tato výzva plně podpořena a sdělena švédské nadaci.

Za Sdružení bývalých politických vězňů
Koudelka Josef

V Olomouci dne 5. prosince 1989

Šťastné

a
veselé
vánoce

a
šťastný
Nový rok

všem krajanům,
doma i ve světě,

přejí
Marie a Richard
Hanzlíkovi

Bývaly vánoce

Ano, vánoce bývaly tak jako dnes, když se však odvoláme na pamětníky nebo zalovíme ve své vlastní paměti a vyvoláme obrazy dětských dnů, zdá se nám, že bývaly poněkud jiné. Už tenkrát, pochopitelně, vládl pár týdnů před vlastními svátky v obchodech a na ulicích o poznání živější ruch, však to nejeden obchodnický synek poznal na vlastní kůži, když musel, sotva odložil školní brašnu, vypomáhat za pultem uspokojit rojící se zákazníky, jenže tenkrát mezi kupujícími přece jen vládl větší zdvořilost a ohleduplnost. Lidé se u pultů nepředbílali, nehádali, nestrkali a nervali, i když na pultech ležely zářivé kravaty, košile, svetry, lesknoucí se tašky, nebo tam poskakovaly, mrkaly a kňouraly nejruznější panenky, autíčka, vojáčky a další potěšení drobtiny.

A nebylo to, troufám si tvrdit, proto, že peněz mezi lidmi bylo méně, ale i proto, že lidé byli o poznání skromnější, uznalejší a v mnohem snad i moudřejší. Vánoce, to prostě neznamenalo zahrnovat se navzájem nesmírnou spoustou drahých darů a dárků; samozřejmě, že se přihlíželo i k hodnotě a vzácnosti daru, ale ještě více se dárce těšil na překvapení a na radost obdarovaného, a k obojímu často stačil dárek docela malý a skromný, jen když darován z čisté a upřímné lásky a hřál právě tak jako dopis nešikovného šoféra bez adresy, který pan pošťák Kolbaba v Čapkově pohádce tak dlouho nosil světem, až konečně slečnu Mařenku, které ten láskou proteplený dopis patřil, šťastně našel.

Smysl vánoce, svátků pokoje, míru a radosti, tedy byl - a stále by měl být - ne v

množství a v peněžité hodnotě darů, ale v upřímnosti, s níž se dává, a v radosti, kterou dárky způsobí.

Ano, i tenkrát se vařilo, smažilo a peklo, ale zase s určitou rozvahou a jistou mírou skromnosti, protože smyslem vánoc nebylo přecpávat se a vyrušovat právě o štědrovečerní noci pány doktory a lamentovat nad bouřícími se útroby, které nebyly s to zvládnout invazi tolika protikladných hodnot. Když dnes vidíme balkóny panelákových ověšené zvěřinou, když se nám někde při návštěvě poště náhodou nahlédnou do praskající ledničky či přecpaného špajzu, můžeme už předem litovat všechny, kteří si o podobné potíže sami říkají, i muže v bílém, kteří budou muset opouštět přeplněné čekárny pohotovostí a pádit se sanitkami k nejkřiklavějším případům.

Vpád videotechniky, televize a ostatních zábavních prostředků do našich domovů způsobil pak mimo jiné i to, že dnes už sotva posedíme pod vánočním stromkem ve ztichlé, porozumění provoněné a proto i skutečně sváteční pohodě, že se už jaksi nedostává času pobesedovat a popovídat si od srdce k srdci ani o vánocích.

Možná, že by nebylo na škodu být někdy v něčem trochu konzervativní. Dá se to ovšem říci a chápat i trochu jinak a o staromilství nemusí být řeč vůbec. Třeba by bylo dobře, kdybychom byli trochu věrni tradici. Formou i obsahem těchto zcela ojedinělých svátků.

P.G.

HISTORICKÝ ROMÁN LAFAYETTE

autorů Richarda Hanzlíka a Miroslava Hanáka
bude ještě v tomto měsíci vytištěn v tiskárně
"Moravia Publishing Inc." v Torontě.

Z pera dopisovatelů z domova

...naše mladá studuje obor prodavačka potravinářského zboží s maturitou a jako taková se nevyhnula čtrnáctidenní povinné prázdninové praxi. Pracuje ve velkoprodejně Hanačka a jejím prvním úkolem bylo starat se o úsek mléka a mléčných výrobků. O tom, jak to u nás, na úrodné Hané, zhruba vypadá, svědčí to, o čem vyprávěla, když se po první šichtě vrátila domů.

Den začal, spustila Gabina, jako každý druhý obyčejný den. Zájem zákazníků o sýry, jogurty, kyšky na klidná atmosféra vládla všude kolem nás. Najednou se vzadu u dveří začal vytvářet a postupně zvětšovat hlouček lidí

Konečně se dveře otevřely a vedoucí přivezla paletu naloženou asi 480 krabicemi s trvanlivým mlékem. Pak rychle odběhla, asi věděla proč. Zákazníci se totiž na zboží vrhli jako hejno hladových supů na kofist, málem se poprali, to bys musel vidět, co budu povídat. Zboží bylo rozebráno během deseti minut. Tož tak asi to dneska vypadá ve vlastech českých po 40 letech socialismu

....A ještě zvláštní a unikátní zážitek. V sobotu 17. listopadu v poledne, se objevil na tom našem cimbuří, rovnou před našimi okny, neoznačovaný orel, dravec, zrovna jsme s Fanou obědvali; úpině

ztuhlí úžasem jsme pozorovali, jak tam stál jakoby z kamene vytesán. Asi po 2 či 3 minutách se zvedl a odletěl - snad nám donesl nějaké poselství či výzvu, nebo byl to jen symbol nádherné svobody, to musím přenechat fantazii. V Jeseníkách ještě žijí tyto dravci, i snad nějaký orel, ale proč přiletěl k nám do Olomouce? Pokud vím jsou u nás přísně chráněni. Bylo to zvláštní, že zrovna v ten den. V Praze

představovala průměrný dvou denní výdělek. Dnes je knížka k dostání jen na černém trhu za více než ekviv. \$ 300. Včera se objevilo v knižních obchodech prvních 40.000 výtisků Zámku Franze Kafky ...
Globe and Mail, Toronto

Oznamujeme

všem čtenářům,
kteří projeví zájem o dokumentární knihu

"I POD OBOHOU
JE PEKLO"

toto:

Knihu leteckého akrobata a dlouholetého politického vězně Milo Komínka vydaly "Naše Hlasy" v roce 1971. Kniha byla vytištěna knižtiskem a je více než 15 let rozebrána. Protože o knihu je stále velký zájem, autor Milo Komínek knihu přepracoval pro druhé vydání a doplnil ji velkým množstvím obrázků a dokumentárního materiálu. Kniha vyjde offsetem ve vydavatelství

"Moravia Publishing Inc." v Torontě v co nejkratší době!

Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů v exilu (Organ. Kanada)

přeje všem
krajanům v exilu
i ve vlasti

radostné vánoce a
úspěšný Nový rok 1990

JOSEF HERMAN

ZA NÁRODNÍ KULTUROU

Ještě české divadlo

Minulý měsíc jsme vzpomínali českého divadla u příležitosti prvního vystoupení kočovné společnosti v Chrudimi, což neznamená, že před památným listopadovým dnem toho roku česky mluvené divadlo neexistovalo. Žilo a na důkaz tohoto tvrzení dodáváme zmínku o představení před dvěma sty léty 12. 12. 1789 podle J. Weniga, že na místě někdejšího kláštera Hybernů proti Prašné věži v Praze stával barokní kostel Panny Marie, vystavěný 1659. Kdysi tu měli klášter sv. Ambrože benediktýni ambroziánské, čili milánské liturgie s bohatým hudebním obsahem. Ten zpustl v husitských válkách a v pol. XV. stol. ho dal Jiřík z Poděbrad františkánům. Jejich irští bratři "hyberňáci" se tu usadili koncem XVII. stol. Snad každý Pražan ví, že zde na poč. XVIII. stol. pěstovali jako první v Čechách - brambory. Méně známo je, že se do tohoto dnešního domu: výstavních služeb v roce 1789 na čas nastěhovali (po zrušení Boudy na Koňském trhu) čeští divadelníci poprvé zde hráli 26. XII. 1789. Divadlo se tu hrálo po tři roky a v jeho repertoáru byly kromě činohry i české singspiely. Stokrát se tu hrála například fraška se zpěvy "Bruncvíkova cesta do Prahy". Roku 1791 (16. IX.) dodala lesku a prestiže Hybernskému divadlu návštěva císaře Leopolda, který při té příležitosti daroval divadlu 200 zl. Zahráli mu "žebrového studenta" a po něm německý kus "Nástupnictví trůnu".

Hynais za oponou

Opona Národního divadla je Hynais, ale Hynais není jen opona v Národním divadle.

Vojtěch Hynais, přední člen generace prvního stánku českého umění oponu navrhl i maloval, vedle ní vyzdobil také reprezentační místnosti pro královskou ložnici, ale pořád to nebylo jediné, čím oslavil české malířství druhé poloviny devatenáctého století. Od Hynaise máme řadu nádherných portrétů, symboliku či alegorie, malbičky na porcelánu s půvabem české "mišně", malby církevní, množství skvostných dekorací, ze studentských let dokonale kopie starých Mistrů, výrazné úspěchy pedagogické a znalost důležitých světů pro tehdejší malbu v Vídeň, Benátky, Florencii, Řím a - Paříž.

Paříž, známá Mekka hrdinství i v umění, završila dotehdejší snahy svědomitého Hynaise. V Paříži získal jméno a nejen to. Vyjádřil brilantním způsobem "krásný" portrét, v jistém směru cíl tehdejších časů. S tímto úspěchem, ověřen čerstvými vavříny se vrátil do Prahy jako profesor Akademie.

Však Hynaisova cesta byla trnitá. Cesta vzhůru uměním vede křovinatou stráž, přes balvany, někdy ssutí. Cesta uměním představuje mnohdy vysilující proces od myšlenky k jejímu vyjádření. Moji milí, jak hluboce měl všechny radosti i strasti takové cesty Hynais prožít! Nicého nebyl ušetřen, ani trapné epizody s definitivním provedením slavné opony a zbabělých intrik kolem nástěnných maleb v Národní divadle. Vpravdě s francouzskou noblesou zmohl jednu překážku za druhou, takže nakonec neohrožován, stanul na špičce. Jeho umělecké výhry tisíců předcích bojová vítězství, protože jsou projevem ducha. Antika vyjádřila důležitost umění nejtrefněji: dokud mluví zbraně, Musy mlčí. Kolikrát už byly dějiny světa trpným svědkem tvrdé a neúprovné pravdy! S tohoto aspektu

byl Hynais nad generály a válčící mocnáře. On spolu s ostatními kumštýři, jejichž umění má punc pravosti. Není jich mnoho ani mezi literáty.

Hynais byl velkým umělcem před malbou opony, i po ní. Řekněme že přímým pokračovatelem portretu Mánesů a Machka, snad ještě před Ženiškem. Nevyznačoval se loketní agresivitou aby světu řekl sám nebo někdo jiný v jeho zastoupení, že prací paží nahoru nejde a nepůjde.

Paříž mu ukázala lidskou tvář jinak. Podoba stála v novém světle, jaké na paletě dlouhou cestou do Francie hledal a tam našel.

Narodil se před 135 léty, 14. XII. 1854.

Jeden z rodu Bendů

K nejvýznamnějším českým hudebním rodům, působícím v 18. století v zahraničí, patřila rodina Bendů ze starých Benátek nad Jizerou, která výrazně ovlivnila hudební život severního Německa; potomci rodu Bendů se dodnes uplatňují v německé hudební sféře. Dne 22. listopadu uplynulo 280 let od narození Františka Bendy, skladatele a

vyňkajícího houslového virtuóza. S hudbou byl spjat od nejútlejšího dětství - nejprve jako vokalista v Praze a Drážďanech, později zasvětil svůj život houslím. V roce 1726 odešel do Vídně, pak Varšavy a konečně do Drážďan, kde působil ve službách korunního prince, později krále Friedricha Pruského, jako koncertní mistr pruské dvorní kapely. Na jeho prosbu dal král vystěhovat jeho rodiče a sourozence, tajné evangelíky, do Berlína (mladší bratr Jiří Antonín se zapsal především do historie melodramu a singspielu). František Benda proslul jako sverchovaný houslový virtuóz a pedagog - slavný umělec Joseph Joachim jej v r. 1900 označil za tvůrce školy severoněmeckých houslistů. Ve své skladatelské tvorbě kladl František Benda důraz na výrazný podíl české melodiky a zpěvnosti; napsal 15 houslových koncertů, kolem sta sonát, smyčcové kvartety. Český překlad jeho autobiografie od Jaroslava Čeledy vyšel v Praze r. 1939.

Jejím osudem byl klavír

19. listopadu jsme si připomenuli devadesáté výročí narození zaslužitel umělkyně Ilony Štěpánové-Kurzové. Klavíru zasvětila celý svůj život od nejútlejšího dětství. Jejími učiteli byli vynikající mistři tohoto nástroje, její rodiče, Vilém a Růžena Kurzovi. Vynikla zejména jako interpretka Chopinovy hudby. V roce 1919 uvedla pod taktovkou Václava

Talicha Dvořákův klavírní koncert g moll v úpravě Viléma Kurze. Její repertoár obsáhl i současné autory. Po smrti svého manžela Václava Štěpána převzala jeho žáky (A. Máchová, J. Jiránek, Z. Jílek, I. Hurník, L. Křepelová), od r. 1946 působila na pražské AMU a vychovala mj. takové pianisty, jako P. Štěpána, M. Pokornou a D. Baloghovou.

Ztělesněná lidskost

Ještě něco navíc, než dokáže filosofie, znásobuje v člověku theologie. Však ani obě vědy dohromady nevytěží, nevykřesají lidskost, jestliže jí v člověku není. Pakliže je, studium obou krásných věd ji vynese na sluneční výši, aby vydala nezakoušené chutě a rajske krásy.

Přesně takový případ mám na mysli při desetiletém výročí smrti Dr. Věry Stárkové-Secké. Jako pouhý drobeček lidstva byla oživena její lidskost studiem zmíněných oborů, až se otevřela v květ nádhery, který ještě zkrásnila ženským citem, jehož pozdější plod nemá běžné podoby a obdoby. Stačí přejít si její "Knihu o lidech" (vydala Křesťanská Akademie v Římě 1978) a objeví se před udiveným zrakem překrásný profil autorky. Stránky útlé knížčky jsou plny obdivu k člověku "malému" i "většímu". Paní Stárková měřila oběma stejně, rovnoměrně mezi ně rozdělila své srdce, protože věřila ve vítězného ducha. Dávala, hodně rozdávala, štedrá, ničím lidským neskřblila ještě poté, kdy mnozí se vydali a náhle stanuli na dně.

12. XII. by se dožila sedmdesátí pěti let.

S romantickým štětečkem

Romantické založení nacházíme v díle Karla Mullera, od jehož narození nás dělí 90 let, 12. XII. 1899.

Obrázky, z nichž vychází jemná melancholie a tiché nálad, trochu připomínají Jana Zrzavého v živějším výrazu, nikoliv bez poesie, která předznamenává výtvarníkovu básnické myšlení.

Jestliže se před koncem plodného života v roce 1877 ohlédl nazpět za svou práci, nepochybně si řekl: bylo to dobré. Vskutku nemylil se, mohl být spokojen, poněvadž více než 200 knih ilustroval a tím poskytl čtenářům opravdu estetické hody.

Měl jsem příležitost K. Mullera celkem třikrát tisknout, jeden z návrhů na knižní přebal jsem choval mezi vzácnými "relikviemi", vzpomínku na mladá léta, po dlouhý čas. Byl jsem oddělen od nich nepřijemnými okolnostmi - obrázek ale nosím v paměti a věřím, že nevybledne - na upřímnost Mullerovy malby se nedá zapomenout.

Patron Vyšehradu

Před 175 roky, 20. XII. 1814 se na Kladně narodil vyšehradský probošt Václav Svato-pluk Štule. Ještě před příchodem na kdysi slavné místo stál na pevném, Nerudově žulovém kvádru vlasteneckého kněze. Na legendární hoře nad Vltavou ještě nebyl Slavín a novogotický kostel, jak je známe z konce století, ale Štulem obnažené pramínky obnovy již začínaly zurčivou mluvou působit. Zprvu to byly nesmělé kapičky, předzvěst nové velikosti památného místa, které národní písmáci opředli mythem jistě ovlivnění Rukopisy, jejichž závažnost a důležitost pro dobu kněz rozeznal. Viděl i důsledky zcela jasně.

Probošt Štule nežil ze snů. Jasně viděl, co vyroste až za jeho nástupce, Mikuláše Karlacha. Štule objasnil myšlenku znovu-vzkříšení slávy starodávného sídla knízet, Karlach se stal duší obou smělých projektů - Slavína a důstojného chrámu. Kdyby Štule nezkypl půdu a nepečoval nenápadně o budoucnost, Karlachova posice by byla velmi obtížná, pokud by nebyl bezmocný.

K realizaci plánů došlo v době, když po několika desítkách let vyrůstal do konečné podoby velechrám sv. Víta na Hradě a kdy postavení Národního divadla bylo neodmyslitelné. Víme, že ke stavbě kostela sv. Petra a Pavla došlo až po projektantově smrti (arch. Mocker zemřel v lednu 1899) a stavbu vedl

dle jeho plánů arch. Mikš. Až na minimální výjimky se na Vyšehradě neblýskl žádný kumštýř od sv. Víta, ani osvědčení národovci z Národního divadla. Přesto vyrostl celek monumentální, plnohodnotný klenot vzepjaté doby.

Dívá-li se probošt Štule s výšky na dílo, jež se zrodilo v jeho hlavě, může být spokojen. Pročpak by se nedíval? Vždyť korunuje Vyšehrad znovu, tentokrát ale bez hermelínu, zato zlatými štětky, dláty a tóny. Paleta kámen a notová osnova jsou insigniemi národních velikánů ve stínu skvostného domu božského. Ani legendy a světské snahy neumenšily posvátnost místa na pouhé dějinné odkladiště. Štulec a Karlachův Vyšehrad znovu žije.

Václav Štule přišel na Vyšehrad 1871. V té době měl za sebou již letitou práci s mládeží, řadu knížek básní, léta na Akademickém gymnasiu, mnoholetné působení vlastenecké, hlavně upomínáním a poukazy na národní minulost, na kterou se snadno útočí a pak přihlíží, jak se vytrácí z povědomí běžícího času. A o to útočníkům jde. Zabraňme tomu!

Chudý pastýř Lukáš měl všeho všudy jenom dvanáct oveček. Zavíral je na noc do ohrádky za nuznou chýší, ve které spával bez vzrušujících snů. Žil v pokoře, mírně a tiše. Však uprostřed této noci se nečekaně probudil, jakoby hladoví vlci zas obcházeli kolem. Vyšel je zahnat, vlků však nebylo.

Zato noc byla nezvykle jasná, světlá temnota se vznášela nad krajinou jako na křídlech podivuhodné písně, jež přetékala zvláštní slávou a jascem.

I vyvedl stádečko a zamířil, odkud nadějná zář stoupala. Zanedlouho došli k napůl rozvalenému chlévu a nad ním spatřili zlatou hvězdu. Jakou někteří lidé připisují králům. Třepotala se radostným mihotem nizoučko nad dřevou stříškou a mocně vyzváněla, aby ji lidé nepřeslechli a spolehlivě našli.

Ovečky, jindy tak neklidné, došly až ke chlévu prosty strachu - i Lukáše obvinul pocit měkké jistoty, jakou dosud nepoznal. Zato srdcem vnímal tichý hlas, vypovídající sice o jeho ubohém bytí, zatímco on přímo bytostně tušil, že této noci získal dar nekonečně krásný a trvalý.

Josef Herman

Vánoční přání

Letos přejeme každému, aby se historie opakovala. Aby z kontínů domova stoupal zase dým pokoje a míru, naplněný radostí po všechny následující roky.

Kež tedy naše zbožná přání rozkvetou na výsluní volného ducha a uklidněného srdce, jdoucích ke slunci vlastní, nikým jiným vyšlapanou cestou.

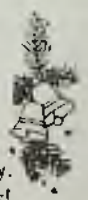
F. Branislav:

VÁNOČNÍ

Zvonily zvony. Touhu probouzely: za rodnou krajinou se rozběhnout. Bez lásky nejsme. Nejsme bez touhy. Zahlédnout stromy cestou u strouhy! Za rodnou krajinou rozběhnout, domova teplo bychom vdechnout chtěli.

Vrátit se domů zasněženou strání, kde šípku planou rudé plamínky, kam mrazy sezvou ptáky hladové. Přiblíž nám přehavé dny, domove! Na chvilu rozehej nám housle vzpomínky, dej vločkám sněhu rozlát v teplé dlani!

Osetá pole lehnou v tiché sněhy, tvář dětskou vyhledáváš nad studnou. Nad rodnou krajinou zvoní, zvone, zvoní! Vrátit se domů jednou - alespoň ať srdce láskou nikdy neschudnou, ať mají tolik síly, tolik něhy.

Z kanadských luhů a hájů

(PM si připíjí s ničemy)
BOB McDONALD

Brian Mulroney právě hrdě oznámil, že Kanada se připojí k Organizaci amerických států, když komunistický boss Nicaraguy Daniel Ortega prohlásil, že smlouvu o příměří změní v cár papíru a obnoví krvavé útoky na Nicaragujské bojovníky za svobodu (Contras).

Obrázky se objevily na obrazovkách našich televizorů a na předních stránkách kanadských novin a na nich kanadský ministerský předseda srdečně si potřásající rukama s Ortegou, oděným v polní uniformu barvy olivově hnědožluté. Boss sandinistického režimu popravdě vyhlíží jako nadýmající se kočka právě spolknuvší kanadského kanára.

A hle, tu jsme ho měli, diktátora režimu až po zuby vyzbrojeného a náležitě poučeného Sověty, an se přáteli s Mulroneym, voleným představitelem vlády, která už po drahnou dobu poskytuje Nicaragui peníze kanadských plateb daní. V jednom jediném roce jim Mulroney předal 11.000 a navíc další pomoc a financování prostřednictvím čelných skupin.

Ovšem poslední, čeho si Ortega žádá, jsou demokratické volby, které slíbil vyhlásit (-složil-li "Contras" zbraně. Překl.) na únor příštího roku. Oživení bojové aktivity by mohlo volby šikovně odložit - na neurčito.

Protože, jak víme, americký kongres v roce 1987 veškerou vojenskou pomoc jednotkám "Contras" zarazil (Ted' už máte, co jste chtěli, Američané! Překl.) Ortega zatím od té doby pilně znovuvyzbrojil své šiky (500 mil. ročně mu na ten účel přispíval sovětský blok), skotače v duchu radostí vidá zchudlé řady "Contras", škrcené americkým kongresem nedostatkem zbraní, munice a zásob.

"Je to ostudná rána demokracii," poznamenal president Bush k Ortegově vyhrůžkám. "Jeden malý pozemšťan v pomatení se zbytkem hemisféry."

Doufejme, že U.S.A. nyní znovu naváží na pomoc zbraněmi v minulosti v jistě míře poskytnutou a pomohou zle zdecimovaným "Contras". Avšak Castrem školený Ortega se už pokouší vydírat, říka, že by mohl zauvažovat o "zakopání válečné sekery", kdyby U.S.A. zastavily humanitární pomoc "Contras" a částku ve výši 47 miliónů předaly OSN, t.č. v rozrušeném stavu, k rozdělení.

Ortega pravděpodobně cítí, že může využít svých vztahů k přátelským hlupáčkům jako je Kanada ve svých kontraversích s U.S.A. Za znovu Mulroneyho pokus ukázat se před světem nás stojí víc, zatím co jemu a jeho livrejovaným sluhům to jde k duhu. A znovu opět jeho PC (pokroková konservativní) vláda - opravdový autlit Rudých torýů - je mimo dosah s přáním kanadského lidu. Není divu, klesla-li při hlasování jeho popularita na pouhých 28 procent.

Ovšem, v čem spočívá problém, že

Mulroneyisté, liberálové a endýpáci (NDP - New Democratic Party) jsou větším a větším počtem Kanadčanů považováni za jedny a tytéž, jedni špatní a ti druzí jakbysmet. Strana PC považuje svobodné podnikání za nejlepší způsob, jak se zmocnit co nejvíce peněz z daní daňových poplatníků, které se shodí, jako spadlé s nebe, k vícero a rozměrem větším sociálním programům, zaujímajíc při tom liberálně levičácké stanovisko k zahraniční pomoci a politice. Jediný základní rozdíl mezi nimi spočívá v tom, že ti druzí, liberálové a endýpáci, nacházejí zalíbení ve státě vlastněných korporací.

Čemu se pak činu, přeje-li si stále narůstající počet Kanadčanů vidět novou národní konservativní stranu. Konservativní torýové se cítí být zrazeni tou dnešní, Mulroneyovou; smýšlejí o něm jako oportunistickém kejklíři (conartist; con - švindl, slang. Překl.), který zradil jejich důvěru v takovém něčem jako vládní výdaje, zavedení nové 9 procentní prodejní daně, trest smrti, přistěhovalecká politika, uzákonění dvojzračnosti a "Meech Lake accord".

Proto také, v nejvyšší čas, byla svolána do Ottawy konference (v době od 3. do 5. listopadu t.r.) Účastníci si vyslechli projevy předních konservativních myslitelů a aktivistů. Na řečníšti se vystřídali: John O'Sullivan, vydavatel *National Review*, bývalý poradce Margaret Thatcherové a ředitel *U.S. Heritage Foundation*. Promluvil na téma Stav konservatismu v dnešních dnech.

Dalšími účastníky byli: Maurice Tugwell, ředitel Mackenzieho institutu; Peter Brimelow, autor knihy *The Patriot Game*; Gwen Landolt, spoluzakladatel R.E.A.L. Women; Michael Walker, ředitel Fraserova ústavu; Ed Vanvoudenbourg, vedoucí *Christian Heritage Party* a Bob Runciman, člen provinčního parlamentu, který by rád vedl ontarijskou stranu torýů.

Co nejnadějnějšího z takového shromáždění může vzejít, že neformální diskuse mohou propuknout v vytvoření nové, tolik potřebné národní konservativní strany. The Northern Foundation není ovšem politickou stranou, ale přednášející a posluchači, účastníci tohoto shromáždění, mohou být jiskrou k uvedení takové do běhu. A může inspirovat některé malé konservativní, odštěpené strany k nalezení způsobu sjednotit se pod jednou, silnou korouhví.

Přínejmenším to stojí za pokus mnohem lepší než bruchet nad zmarem a nedělat nic.

Přel. R. Hanzlík

Na tejto strane nechceme zdôrazňovať naše cestovné služby, darčekové zásielky cez Quelle alebo inak propagovať našu kanceláriu, ale chceme vám úprimne zaželať plné priehŕstie darov hmotných i duchovných, rodinnú lásku a vďaka za vašu dôveru, ktorou ako dúfame nás poctíte i v budúcnosti.

NITRA
TRAVEL INC.
DUNAI HOLIDAYS INC.
668 QUEEN STREET WEST
TORONTO, ONT. M6J 1E5 360 3800

Národ se brání!

(Výzva k čs. exilu o pomoc národu)

Nezávislé čs. kulturní středisko (NČKS) v New Yorku oznamuje, že 18. listopadu 1989, den po studentském masakru na Národní třídě, bylo ustaveno

Nezávislé tiskové středisko (NTS) v Praze

Úkolem NTS je navazovat styky a rozšiřovat nutné informace mezi všemi národy a vrstvami občanů naší republiky. V těchto chvílích nebezpečí vojenského převratu a politické nejistoty je informovaná jednota všech lidí naší nejmocnější a jedinou obranou.

Činnost NTS koordinují Jan Ruml, Ivan Lamper a Jáchym Topol. NTS spolupracuje s Východoevropskou informační agenturou a s Občanským fórem, jehož je součástí. NTS tiskne denně přes 100.000 letáků a dokumentů a vyrobilo již přes stovky plakátů, určené hlavně pro venkov a Slovensko. Materiály NTS jsou rozšiřovány po celé republice úsilím nezištných studentů, taxikářů a jiných dobrovolníků. Denně je vydáván "informační servis", přinášející zprávy a dokumenty Občanského fóra.

Nikdo ze spolupracovníků není za své až patnáctihodinové denní úsilí placen a i zatím dobrovolná spolupráce tiskařů může být kdykoliv narušena.

Vyzýváme proto jednotlivce, spolky, instituce a podniky čs. exilu, aby práci NTS všemožně podpořili. Dotace mohou být zaslány přímo v dolarech (či jiné zahraniční měně) na následující devizové konto v Praze:

Jan Ruml
Státní Banka Československá
Odbočka Praha 2
číslo účtu: 34278-180556-021

Přímé telefonické spojení s NTS je možné přes následující čísla v Praze: (2) 229-7832; (2) 227-020 anebo (2) 225-902.

NTS též nutně potřebuje vlastní tiskařské a komunikační materiály a technologii. V blízké budoucnosti NTS plánuje založení společensko-kulturního týdeníku "Sport" a knižní edice "Revolver revue (Překlady - Eseje - Mladá literatura)".

NČKS v New Yorku tímto vyzývá všechny krajany a jejich sdružení k přímé podpoře činnosti NTS. S dotazy a s nabídkami spolupráce se obraťte na:

NČKS
234 Fifth Avenue
Suite 3196
New York, N.Y. 1001
Telefon: (212) 460-8342

(Důležité: poštovní zásielky, z technických důvodů a dočasné, zasílejte pouze "registered" anebo "Certified." Děkuje me.)
NÁROD SE BRÁNÍ. NELZE STÁT OPODÁL!

Toronto, 16. prosinec-December 16, 1989 "NAŠE HLASY" 9

Buon Natale Season's Greetings ВЕСЕЛИХ СВЯТ

JOYEUX NOËL 春節祝福 FRÖHLICHE WEIHNACHTEN

Praha padesátých let

Skrýtý za jednou z věží Lorety je "domeček". I dnes je pečlivě schován před zraky nepovolných.

"Paní Králová, jste korunní svědkyně, co se to vlastně tenkrát dělo?"

"Co se dělo? To se nedá vůbec pochopit normálním lidským rozumem. Jednou se mě ptal jeden právník, když jsem později vypovídala jako svědkyně. Proč jste to tenkrát nehlásila? Vyráželo mi to dech. Tam byli zavření generálové, různé vysoce postavené osobnosti, protestovali - a co se stalo? Já jsem tam byla poslední písáčkou. Kam jsem měla jít? Na SNB? Nebo na prezidentskou kancelář? Všechny tyto stížnosti se přece vracely zpátky a lidé, kteří si dovolili stěžovat, se octli tam, kde byli ti, ve jménu kterých dnes mluvím."

"Kde bylo ono tam?"

Vyšší vojenská prokuratura sídlo měla na Hradčanech. Musíte jít ulicí Nový svět a naproti Kapucinskému klášteru je bývalá kapucinská věznice u Lorety. Vešlo se dovnitř, prošlo se dvorem úplně těsně u Lorety. Vešlo se těsně u Lorety byl - domeček."

"Jaký domeček?"

To byla věznice. Vládl v ní štábní kapitán Pergl. Měl přezdívku "Suchá lípa" nebo "Černý penicil". Byl to sadista a nevdělaný člověk. Během tří let (1948-51) to dotáhl z rotmistra na štábního kapi-

tána. Téměř každého, kdo do domečku přišel, nelidsky zbil a ztýral. Všichni, kteří prošli pátým oddělením, prošli domečkem". Generál Václav Paleček, podplukovník Krzák, podplukovník Ludvík Macháček, generál Studlar, plukovník Slabý, a mnoho dalších. Byli tam i hokejisté, Gusta Bubník na příklad."

"Kdy to bylo?"

Loreta

V roce 1948 jsem přišla na hlavní štáb, do vyslechového oddělení. Byla jsem tam až do roku 1951. Ráno se začínalo v 8:00 hodin a běžně končilo v 10:00 hod. večer. Dělal se často i tři noci za sebou. Dostávali jsme psychotony, aby chom to mohli vydržet. Já jsem byla jedinou zapisovatelkou. V pátracím oddělení,

které bylo vedeno plukovníkem Mysíkem, pracovala druhá žena, Uhlířová. Ta byla potom osm let nevině v žaláři, podařilo se jí ji "usvědčit". Já jsem ty jejich metody už znala a když jsem viděla nějakou provokaci, tak jsem říkala: na tohle vám neskočím, vaše metody moc dobře znám, nedávejte mě tady leták do šuplíku. Když už to se mnou takhle vypadá, tak mě raději propust'te. Když jsem však žádala na kádrovém oddělení o propuštění, kádrovák povídal:

"Prosím tě, co tě to napadlo, koho sem Reicin sežene? Ty toho už tolik víš, že vůbec není únosné tě pustit."

"Já jsem se pochopitelně nikdy žádné poznámky nedělala. To nebylo možné. Ale, když byl v roce 1951 zajištěn Reicin, zatímco všichni ostatní, jako generál Musil, náčelník 5. oddělení (patřilo k hlavnímu štábu MNO), a Bohata, výslechář tohoto oddělení, byli ještě na svobodě, tak jsem začala psát. Seděli dole a já nahoře ve věži a psala jsem. Když se mě na příklad Bohata ptal, kam jdu, neurčitě jsem odpovídala, že pracuji na něčem pro sovětského poradce."

Kolik vám bylo let?"

"Třadvacet".

"Kolik bylo lidí, jejichž výslech jste zapisovala?"

"Mnoho. A možná, že dnes opravdu jen já jediná mohu říci, jak to všechno bylo.

Loreta, jakou jsme neznali

Když člověk viděl na zemi blůzu takového generála Palečka, vyznamenaného nejvyššími našimi i zahraničními řády! Převlékli ho do nacistické uniformy - už to byl určitý nátlak. Tátu Palece, velitele našich parašutistů v Londýně a potom i v Praze! Byl pak mým svědkem na svatbě. Čtrnáct dní po tom, co vyšel z vězení. Čtyři roky ho věznili, byl to velice statečný člověk, ale vrátil se moc ztrápený. Už zemřel. Zapisovala jsem jeho výslech od začátku až do konce, pořád vzpomínal na svou ženu. Když to bylo trochu možné, na ledacos jsem ho upozornila.

Krzákoví, který tam byl spolu s Palečkem, jsem se snažila umožnit útěk. Ale nevyužil toho, věděl, že by tím Palečkovi přitížil. Na ně dva si ani tehdejší mí nadřizení nedovedli nic vymyslet. Generál Musil vrátil několikrát žalobu k přepracování a stej-

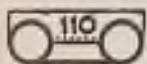
ně je mohli odsoudit jen na několik let, tuším že na devět. Víte, ono se dnes už nedá říci, kolik lidí tam tenkrát bylo vyšetřováno. Jen namátkou: generál Janoušek, gen. Kutlvašr, Skokan, ppik. Rohlena a další. Důležité je, aby lidé věděli, že tenkrát byli lidé zatýkáni bez zatykače, že žádný prokurátor na ně vazbu neuválil a že to byla vyložená provokace. Za ty tři roky, co jsem tam dělala zapisovatelku, tam přišlo málo případů, při kterých šlo o trestnou činnost. Toto 5. oddělení se zabývalo převážně likvidací lidí, kteří ve válce bojovali za hranicemi, ať už to bylo na východě nebo na západě. Byly to samé vyprovokované případy. Například u generála Karla Kutlvašera, jednoho z předních velitelů pražského povstání. K tomu docházeli členové 5. oddělení s různými provokativními návrhy. On dobře věděl, že jsou to členové

5. oddělení a také jim to říkal. Byla jsem často jako v Jirčíkově vidění. Říkala jsem si: mají všechno, mají v rukou moc - jak mohou uhodit bezbranného člověka? Jak mohou vědomě říkat nepravdu? Lidé, zatížení mnohdy protektorátní minulostí, jak mohou soudit ty, kteří nás osvobodili? Nebo snad právě proto?"

"Kde jsou zápisy, které jste v roce 1951 sepsala?"

"Nevím. Bylo mi řečeno, že je dostane dr. Čepička, ministr vnitra, generální prokurátor a náčelník vojenských soudů. Určitě je měl bývalý generální prokurátor dr. Jan Bartuška. Zajímavé je, že jsem je musela psát několikrát, protože se několikrát "ztratily". Ale přesto jsou dosti přesné, protože to, čeho jsem byla svědkem, nedá se zapomenout."

Pro tisk připravil
Koudełka Josef

PODĚKOVÁNÍ

Pro zdárné natočení VIDEO-FILMU ze svatořečení Anežky Přemyslovny v Římě bylo třeba nezištné a obětavé pomoci několika osob. Proto děkujeme: Rev. Dušanu Tóthovi, Milo Kubíkovi, Dr. Rudolfo Kremplovi a jeho manželce Anušce, Ladislavu Soudkovi, Pavlu Makovcovi a Haně Sedláčkové.

Milo Komínek

Zájemci o tuto dokumentární VIDEO-KASETU pište na adresu:

• Moravia Publishing Inc.
2098 Dundas Street West,
Toronto, Ontario, Canada M6R 1W9

Manželé Anna a Dr. Rudolf Krempel před basilikou Sv. Petra v Římě.

(Foto: Milo Komínek)

Profesor Milan Zelený jede do Prahy

Tisková zpráva

Dne 15. listopadu 1989 vystavilo Ministerstvo školství ČSSR urychlené pozvání prof. dr. M. Zeleného k 5. měsíčnímu přednáškovému a studijnímu pobytu na Fakultě řízení Vysoké školy ekonomické v Praze. Navržené datum příjezdu je 1. leden 1990.

Profesor Zelený je bývalým absolventem VŠE, kde v roce 1964 promoval s červeným diplomem jako nejlepší student své třídy a promluvil jako "valedictorian" svého ročníku.

Účelem pobytu prof. Zeleného je přednášková a vzdělávací činnost v rámci U.S. Fulbrightova stipendia a studium nových metod podnikového řízení a zaměstnaneckého účastenství. Prof. Zelený má též specifický zájem o studium Baťovy soustavy řízení, nové soustavy řízení JZD AK Slušovice a řešení problémů "přechodu" od centrálně-centrálního plánování k realitám demokracie a volného trhu.

Navržené termíny studijní návštěvy zatím nebyly ani přijaty či potvrzeny. Náhlosti a urgencye pozvání jsou v konfliktu s běžnými povinnostmi

a závazky akademického kalendáře pro rok 1990.

Profesor Zelený je na Západě znám svojí propagací Baťovy soustavy řízení, konzultačním úspěchem v Japonsku s "Integrated Process Management" (již 5 článků přeloženo do japonštiny), účastí na exilovém hnutí Obroda národa 1989, propagující myšlenku zaměstnaneckého účastenství, a svojí vedoucí iniciativou v projektech "Mitteleurop" a "Středoevropské školy podnikového řízení".

V čs. exilu se Zelený projevil jako nekompromisní odpůrce myšlenek komunismu, státního socialismu a "společenské inženýrství."

Zverolekáři bojují proti rakovině

(Canadian Scene) V priestoroch univerzitnej zverolekárskej polykliniky pri University of Guelph sa otvorí prvé oddelenie ožarovacej terapie určenej domácim zvieratám. Veterinár Stephen Kruth, na čele oddelenia rádiového ožarovania na Ontario Veterina-

ry College povedal, že toto oddelenie poskytne ošetrovanie a liečbu asi 100 roznych domácim zvieratám, najmä psom a mačkám, u ktorých je výskyt rakoviny porovnateľný s výskytom u ľudí. Rakovinou trpi priemerne každý šiesty pes. Vo veku nad 10 rokov na rakovinu ochoreje priemerne každý štvrtý pes.

Spevácky súbor hľadá spevákov

(Canadian Scene) - Novozaložený spevácky súbor Coro Verdi z Toronta potrebuje nových členov. Coro Verdi sa sústreďuje na talianske regionálne spevácke umenie, ale súčasťou súboru budú aj piesne z roznych národností. Prihlásiť sa môžu speváci z roznych národnostných skupín.

Prihlášky posielajte na Frances Ventresca, Columbus Centre, 901 Lawrence Ave. W., Toronto, Ont., M6A 1C3. Tel. (416) 789-7011 (ext. 250).

Střední Evropa

(Federatio Danubica)

DR. MILOŠ VITULA

"Za podvratnou činnost proti samostatnosti republiky by bylo možno považovat např. propagaci středoevropské federace, voleb pod mezinárodní kontrolou nebo agitace pro vyvolání zásahu OSN do poměrů v ČSSR, pokud by ovšem šlo o akce méně závažné." To se můžeme dočíst v komentáři k trestnímu zákonu ČSSR paragr. 98-podvracení republiky, které se trestá odnětím svobody do deseti let.

Propagovat utvoření střední Evropy je dosud v našich zemích trestné, což ovšem nevádí aby se o ní mluvilo jak v našich zemích tak i v exilu. Střední Evropou se myslí bývalá podunajská monarchie. "Že tento strach z mrtvého Rakouska je oprávněný, dosvědčuje okolnost, že v mladé generaci, i když málo historicky fundované generaci Čechů nevzbudí ani nejmenší nesouhlas vyslovené přání obnovy starého Rakouska, a spíše se diví, kdy někdo takový názor vůbec dokazuje. A navzdory tomu, že každý školák od dob první republiky je vychováván k nenávisti k Rakousku a že starou monarchii zná skrze Švejka a že dodnes exilový rozhlas nekriticky velebí Masaryka a jeho dílo." (Andreas: České bloudění, v samizdatovém časopise Střední Evropa.)

O střední Evropě se sice hodně mluví, ale jen málokdo si uvědomuje co vlastně střední Evropa byla. V exilovém tisku vyjde občas článek, jehož autor se snaží své čtenáře seznámit se svými názory na střední Evropu. Někteří vylučují ze střední Evropy Rakousko, jiní zase Maďarsko. Nejvíce obliby se těší spojení s Polskem aniž by se uvažovalo jaké výhody by nám toto spojení přineslo. Nedostatečné historické znalosti tu bohužel hrají hlavní roli.

Definovat zeměpisně Střední Evropu je nesnadné a názory se tu různí. Někteří ve střední Evropě vidí prostor mezi Rýnem a hranicí současného Ruska. Jiní pak prostor od hranic Německa k hranicím Ruska.

Skutečnou střední Evropu však tvořili země na středním toku Dunaje, který i dnes je tepnou tohoto bývalého zemského svazku, které kdysi tvořily jádro habsburské monarchie. Jsou to Koruna českých zemí, Koruna uherských zemí a země Rakouské. Byl to po Rusku největší politický útvar s 51 miliony obyvatel a jako takový mocný činitel v evropské politice, který udržoval politickou rovnováhu sil v Evropě.

Myšlenka spojení zemí na středním toku Dunaje je tak stará jak je staré toto území. Nevíme sice zdali první nám známí obyvatelé dunajské kotliny, Keltové, vytvořili zde nějaký celek, keltskou federaci, ale máme již přesné zprávy o federaci germánských kmenů pod vedením markomanského náčelníka Marobuda, kterému se podařilo spojit germánské kmeny na obranu proti římské říši.

První nám známý slovanský útvar v dubajské kotlině jsou říše Samova a pak Velká Morava. Oba tyto celky spojovaly různé slovanské kmeny k obraně proti franké říši. V desátém století dochází ke snaze integrovat všechny slovanské kmeny žijící na Visle, Odře, Labi, Moravě a Pováží v rámci svaté říše římské kde vedle Galie Germanie a Itálie měly reprezentovat slovanský prvek v tak zvané Sclavinii. O to kdo bude reprezentovat Sclavinii soutěžila česká knížata s polskými a byla to česká knížata, která ve spolku s císařem Jindřichem II, znemožnila vynikajícímu polskému Boleslavu Chrabrému uskutečnit spojení výše uvede-ných slovanských kmenů.

Přemyslovci, kteří jsou zodpovědní za Boleslavův neúspěch málem uspěli v 13. století v tom v čem Boleslav Chrabrý neuspěl. Vynikající Přemyslovec Otakar II založil silný mocenský útvar do kterého vedle českých zemí byly zahrnuty i země rakouské, části Polska a kraje severně od českých hranic až k Baltickému moři. Jeho syn Václav II se stal polským králem a získal uherskou korunu

pro svého syna. Předčasnou smrtí Václava III vyhnula nejen přemyslovská dynastie, ale i sněhé plány Přemyslovců vytvořit ve střední Evropě silný politický útvar.

Na přemyslovskou politiku navázal Karel I. Lucemburský, který nastoupil na český trůn již jako král římský. Karel pochopil, že má-li uspět v říši musí se nevyhnutelně opřít o svou državu české země, které začal rozšiřovat četnými základy v říši a v krátké době vytvořil v rámci říše silný politický útvar s Prahou, která byla jeho centrem. Se sousedními Habsburky pak uzavřel dědičné smlouvy. Jeho druhorozený syn Zikmund se stal králem uherským a pak i českým. V jeho osobě pak došlo k opětovnému spojení Koruny českých zemí s Korunou uherských zemí. Jeho nástupce císař Albrecht k tomuto pak připojil ještě země rakouské a tak poprvé v historii střední Evropy došlo k spojení zemí které tvoří jádro střední Evropy pod jedním společným panovníkem.

Zatím co v českých zemích husitské bouře podvrátily velmocenské postavení Koruny českých zemí v Evropě, došlo v sousedním Polsku k unii s Litvou pod vládou litevských Jagelonců. Výhody, které ze spojení s tímto útvarem by mohly vyplýnout pro Korunu českých zemí, postřehl český král Jiřík z Poděbrad, který po nezdaru svého velkého plánu spojit evropské křesťanské země k společné obraně proti Turkům, doporučil českým pánům, aby po jeho smrti si zvolili králem polského prince. Vladislav Jagelonský jako český král se po smrti uherského národního krále Matyáše Korvína (1490) stal i uherským králem a obě země byly opět spojeny jedním společným panovníkem. Po nešťastné bitvě u Mohače, ve které zahynul český a uherský král Ludvík, zdědil oba osiřelé trůny Ferdinand Habsburský a to na základě rodinných smluv Habsburků s Jagelenci.

O spojení zemí na středním Dunaji usilovaly všechny dynastie až na konec z tohoto zápasu vyšla dynastie habsburská, která položila základ k mocenskému útvaru, který po 400 let úspěšně plnil svou úlohu ochránce těchto zemí a zároveň udržoval rovnováhu politických sil v Evropě. Rok 1527 může se považovat za zrod středoevropské federace pro které volíme přilehavější název Confederatio Danubica.

Tento útvar skládající se z různých zemí jazykově rozdílných byl vnitřně přirozeně slabý, ale na druhé straně byl po staletí přirozenou ochranou proti barbarství. Byl zády obrácen k Evropě a čelem proti východu, chránil tak západní civilizaci proti ruské barbarské agresi. (Talleyrand 17. 10. 1805 Napoleonovi). Význam staré monarchie jako vyrovnávací síly v evropské politice uznávala celá řada lidí a dnes převládá všeobecně názor, že zrušení tohoto útvaru bylo neodpuštělnou chybou, která uvrhla tak zvané následné státy, které se nebyly schopny spojit, nejprve do náruče Hitlera a pak Stalina.

V současné době prožíváme převratné události, které, nedojde-li k nějakému zásahu zvenčí vymaní naše země z bolševického jha a postaví naše země před otázku jak se zachovat a jak plánovat svou budoucnost.

Problém malých zemí spočívá v tom, že jsou hříčkou v rukou svých velkých sousedů. To je nutí spojit se, aby tak mohli čelit uchvatům těch velkých. Pražský historik A. Gindely napsal že "duševní i hmotný život národu ovládá vždy jistý myšlenkový okruh. V 16. a 17. století to byl duševní okruh náboženský, dnes (t.j. v 19 st.) je to politický a nacionální, zítra to bude sociální a průmyslový." Duševní okruh politický a nacionální již je ukončen a pole veškerého dění se přeneslo na okruh sociální a průmyslový. A v tom tkví nebezpečí pro malé země, aby se nestaly cílem kořistnických snah těch velkých. Tomu se mohou ubránit jen

tím, že se spojí. Ovšem, pro nás je důležité s kým se máme spojit. V tom se různíme.

Spojit se mohou země, které jsou přibližně stejně velké, mají buď společný nebo příbuzný jazyk, ekonomickou a kulturní návaznost a v minulosti již spolu žily a vytvořily si v mnohém společné tradice, které zcela nezmizely. Máme tu na mysli bývalé české země, uherské a rakouské. Jaké jsou naděje k tomuto spojení? Myslím, že v celku příznivé. Podle zpráv, které dostáváme, Slovinsko a Chorvatsko, se chtějí oddělit od Srbska a spojit se s Rakouskem. Maďarsko a Rakousko plánují společný veletrh a arcivévoda Dr. Otto Habsburský, který byl nedávno přivítán v Maďarsku s královskými poctami, má být hlavním ředitelem zamýšleného veletrhu a dokonce se uvažuje o tom, že by se stal příštím maďarským prezidentem. Spojilo-li by se Chorvatsko se Slovinskem a Maďarskem a Rakouskem, pak by i naše země se měly připojit k tomuto stáronovému společenství. Vytvoření Confederatio Danubica nemusí být na úkor plánované spojené Evropy, ale země účastné tohoto společenství se mohou jako jeden celek zařadit, dojde-li k vytvoření spojené Evropy, do tohoto celku.

mp

Miloslav Zlámal

"MILENCI"

od známého spisovatele Miloslava Zlámalu, je nový slovenský román, který právě vyšel v nakladatelství "Moravia Publishing Inc." v Torontě. Stran 139, cena \$ 10.00

Exil manifestoval jednotu s domovem

V Norimberku organizoval zdatil manifestace oběťavý syn býv. politického vězně, Antonin Melicher.

I v Torontě manifestovali naši krajané 26. a 27. listopadu a 1. prosince 1989.

Foto: Vlád' Novák

Recepty pro naše hospodyňky

ZADĚLÁVANÁ RYBÍ POLEVKA S HRACHEM:

40-50 dkg rybích odřezků, mlíči a jiker, 1 ltr vody, sůl, 7 dkg kořenové zeleniny, trochu pepře, 29 dkg vařeného hrachu, zelená petrželka, 2 žemle nakrájené na kostičky a usmažené na másle.

Z rybích odřezků, zeleniny a soli připravíme vývar. Mlíči a jikry opereme a pokrájíme, uvařený hrach prolisujeme a obojí přidáme do vývaru. Podle potřeby přisolíme, trochu opepříme a asi 15 minut povaříme. Hotovou polévku rozšleháme. Můžeme přidat jemně rozsekanou zelenou petrželku. Podáváme s osmaženou žemlí.

KAPR NA VÍNĚ SE SÝREM:

800 g kapra, sůl, mletý pepř, 60 g másla, 20 g strouhanky, 80 g tvrdého sýra, 2 dl bílého vína, 2 dl kyselá smetana.

Očištěného, vypitvaného kapra, stáhnutého z kůže, vykostěného, umytého a osušeného osolíme, okořeníme a vložíme do máslem vymazaného pekáčku. Kapra posypeme strouhankou a strouhaným sýrem, obložíme kouskami másla a ve středně vyhřáté troubě pečeme. Zapečeného kapra zalijeme vínem a dopečeme. Upečeného kapra polejeme rozmíchanou kyselou smetanou a na několik minut ještě vložíme do trouby. Jako přílohu podáváme vařené brambory.

OVOCNÝ SALÁT:

2 jablka, 2 hrušky, 1 hrozen bílého vína, citrónová šťáva, cukr, 8 jader vlašských ořechů, 4 lžice sladké smetany.

Ovoce dobře omyjeme, jablka a hrušky oloupeme a bez jádřinců nakrájíme na tenké plátky, bobule vína rozpůlíme a zbavíme jáderek. Zakapeme citrónovou šťávou, přidáme

rozsekaná ořechová jádra a smetanu. Promícháme a necháme v chladničce pod pokličkou krátce proležet.

PEČEME NA VÁNOCE z receptáře naší prababičky.

ČOKOLÁDOVÉ PRECLÍČKY:

70 g másla, 1 žloutek, 60 g cukru, 70 g změkklé čokolády.

Utřeme máslo, žloutek, cukr a změkklou čokoládu a postupně vmícháme 150 g hladké mouky a na moukou posypaném vále tvoříme malé preclíčky, které klademe na vymaštěný plech. Upečené obalujeme ve vanilkovém cukru.

MANDOLETKY:

140 g polohr. mouky, 140 g cukru, 1 vejce, voda ve váze půl vejce, 50 g rozsekaných lískových oříšků nebo mandlí, 1 prášek do pečiva.

Ze všeho vypracujeme těsto, které vyválíme na podlouhlou šišku (asi jako knedlík), kterou zplošíme, pomazeme ušlehaným vejcem a na vymazaném plechu dáme zvolna péci. Ještě teplou krájíme na úzké proužky.

MOURENÍNCI:

60 g másla, 1 žloutek, 45 g cukru, 20 g kakaa, trochu citrónové kůry, trochu skořice a tlučeného hřebíčku, 1 vanilkový cukr a 60 g mouky.

Vypracujeme těsto a tvoříme kuličky, které klademe na vymazaný plech. Uděláme jamku, do které vložíme zavařenou višni nebo dýni. Potřeme rozšlehaným bílkem a posypeme krystalovým cukrem. Pečeme zvolna.

MERUŇKOVÉ CUKROVÍ:

2 lžice meruňkové zavařeniny, 70 g loupáných umletých mandlí nebo oříšků, 70 g cukru, 1 vanilkový cukr, trochu citrónové kůry.

Na pocukrovaném vále tvoříme z tohoto těsta preclíčky, pletenky, věnečky, kolečka atd. Necháme je na vzduchu schnout, potom je potřeme bílkem a sypeme krystalovým cukrem.

ČERNÁ CUKROVÁ TLAČENKA:

200 g sušených švestek, 150 g moučkového cukru, 1 vanilkový cukr, 200 g strouhaných jader vlašských ořechů, 2 žloutky, 50 g loupáných mandlí.

Odpeckované švestky umeleme na masovém strojku, vmícháme cukr, ořechy, žloutky, mandle nakrájené na větší kousky a dobře propracujeme. Pak vyválíme šišku a zabalíme ji do pergamenového papíru. Druhý den krájíme šišku na plátky.

NUGÁT:

200 g tuku, 200 g prášk. cukru, 50 g kakaa, 120 g krájených nebo strouhaných ořechů 2 celá vejce.

Tuk rozpustíme, do vlažného přidáme cukr, kakao, ořechová jádra a vejce; společně třeme 10 minut. Chlebičkovou formu vyložíme alobalem, těstíčko do ní vlijeme a necháme ztuhnout. Pak krájíme na kostky.

Občanská iniciativa ve Vídni

pro náboženskou obrodu v budoucím
svobodném Československu

Je úmyslem podpořit nábožensky zanedbané československé obyvatelstvo náboženskou literaturou. Jedná se především o výtisky biblí, biblí pro děti a mládež, modlitební knížky, misálky, katechismy, zpěvníky a náboženskou literaturu v českém a slovenském jazyce.

Voláme proto všechny Čechy a Slováky ve Vídni, Rakousku a ve svobodném světě, jakož i obyvatele česko-slovenského původu, aby nám pomohli při této náhlé a důležité akci.

Každý má jistě doma biblí v několika exemplářích, které nepoužívá, věnujte ji! Máte-li ve vánočních rozpočtech finanční rezervu, věnujte prosím část na výtisky náboženské literatury a biblí. Vaše finanční pomoc nám pomůže zakoupit dostatečné množství literatury "náboženské", která chybí našim krajanům doma v Československu! Celá akce až do doručení do místa určení, našim věřícím doma je námi organizována.

Vaše knižní i finanční příspěvky, jako i informace o tomto naprosto nezištném podnikání při pomoci překlenout nedostatek náboženské literatury v Československu vám poskytne, přijme:

Bohemia Store
Lindengasse 5
A-1070 Wien
Tel. 0222-963779

Bohemia
"Bible"
Kto. Nr. 1605.655
Postsparkasse
Wien

G. Fuchs
za Občanskou Iniciativu ve Vídni
pro náboženskou obrodu v Československu

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

Kampelička

740 SPADINA AVENUE, TORONTO, ONT. M5S 2J2
(roh Spadina a Bloor) Tel.: (416) 925-0557

Nový způsob, jak rychle uložit peníze!

PAYROLL DEPOSIT PLAN

Váš výplatní šek přímo na Váš účet!

1. Nemusíte ukládat osobně!
2. Peníze jsou uloženy v den výplaty!
3. Na našem SUPERCHEQUING ACCOUNT máte okamžitě úrok!
Při vkladu nad 5000 je úrok 9.25 procenta
4. Term Deposit na 1, 2 nebo 3 roky až 10.75 procent.
5. Možnost nočního depositu do schránky.
6. Při vkladu nad 30.000 se zvyšuje úrok o 0.25
7. Novinka: hypotéka na půl roku

Příjd'te, pište nebo volejte o podrobnější informace!

Otevřeno:	Pondělí, čtvrtek a pátek	10-7
	úterý a středa	10-5
	sobota	10-2

Veškeré truhlářské a tesařské
práce vám kvalitně provede

Mirek Patava
241-7377

Seznámení

Hledám poctivou ženu.
Mám 37 let, 185 cm, 85 kg,
povoláním tesař - žiji na ven-
kově. Dítě není překážkou.
"Vánoce ve dvou!"
Tel.: (519) 941-1935
Vancouver, B. C.

Vdova křesťanka přes 60
let, hnědé vlasy, šedé oči, 135
liber, ráda by se seznámila s
hodným inteligentním pánem
bez závazků od 65 let výše pro
trvalé přátelství.
Zn. "Společné Vánoce?"
Píšte do administrace N.H.

KÁVOVÁ ZRNA:

120 g másla, 120 g prášk. cukru, 2 lžice kakaa, 3 vrchovité
lžičky jemně mleté zrnkové kávy, 200 jemně rozemletých
sušenek, trochu rumu.

Máslo utřeme s cukrem, přidáme kakao, mletou kávu,
strouhané sušenky a trochu rumu. Z těsta tvoříme asi 2cm
kávová zrna a necháme je zaschnout.

OVOCNÉ KOSTKY:

50 g ořechů, 50 g mandlí, 50 g datlí, 50 g fíků, 100 g
kandovaného ovoce.

Vše pokrájíme na kostičky a spojíme s e 150 g rozvařeného horké
meruňkové zavařeniny. Obdélníkovou formu vyložíme aloba-
lem, hmotu do ní rovnáme a necháme vychladnout.
Vyklopíme, krájíme na kostky, které namáčíme do čokolády.

FIKY:

100 g mletých ořechů, 100 g prášk. cukru, lžička citrónové
šťávy a trochu kůry, 1 lžice strouhané housky, podle potřeby
tuhá zavařenina (nejlépe jablečková), 1 žloutek a koření dle
oblíbenosti (skořice, vanilka, nové koření).

Vytvoříme těsto, ze kterého uděláme kuličky, které roztláčeme
do tvaru fíků a naznačíme na něm nožem rýhy. Uprostřed
uděláme otvor a necháme fíky na pocukrovaném prkénku
uschnout.

LADIES FASHIONS & IMPORTED SHOES

La Dame
BOUTIQUE LTD.

2325 HURONTARIO ST. #14 (AT THE QUEENSWAY)
MISSISSAUGA, ONTARIO L5A 2E8
KAROL PASTORY 416-897-2865

Bus. (416) 656-7006

DUNDAS
AUTO
BODY

BODY, FENDER AND COMPLETE COLLISION SERVICE
PAINTING AND REFINISHING

330 Old Weston Rd., and St. Clair
Toronto, Ont., M6N 3A4

JOZEF PUZAR

Karol's haircutting and Herbal Health and Beauty products

16 RONCESVALLES AVE.
TORONTO, ONT., M6R 2K3

TEL.: 532-1715

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.

Návštěvy příbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vaší spokojenosti.

Volejte nebo pište:
(416) 921-8945
921-3721

DANA NOHAVICA
Manager

naše hlasy

Publishing and Printing by:
vydává a tiskne: MORAVIA PUBLISHING INC.

Publisher and Editor in-Chief:
Vydavatel a MILO KOMINEK
Šéfredaktor:

Address: 2098 Dundas Street West,
Adresa: Toronto, Ont., Canada
M6R 1W9

Tel.: nebo FAX: (416) 533-4242

(Za podepsané články redakce neodpovídá.)

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:

Kanada \$ 15, USA \$ 18,
všechny zamořské státy lodní poštou \$ 20,
všechny zamořské státy leteckou poštou \$ 32.